

Phân 12

Chương 56

Vạn Côn nhận ra gã mập đó, Trần Lộ cũng nhận ra.

Anh ta khẽ thì thăm bên cạnh Vạn Côn: "Đây không phải tên hôm qua à."

Vạn Côn cau mày dặn: "Nói nhỏ chút, tốt nhất đừng để hắn"

Cậu đang còn định nói, tốt nhất đừng để hắn nghe thấy, nói đến giữa chừng, ông trời trên người, gã mập kia thoát cái xoay đầu, còn nhìn ngay chỗ của Vạn Côn.

Đến cả thời gian cúi đầu Vạn Côn cũng không có, vừa khéo nhìn thẳng vào mắt gã.

Tuy nhiên cũng chỉ là nhìn thấy rõ mặt nhau, rất nhanh sau đó gã mập dời ánh mắt đi, thảo luận gì đó với người quản lý hạng mục bên cạnh gã.

Trần Lộ thì thăm: "Vừa rồi... có phải hắn đã nhìn thấy chúng ta?"

Vạn Côn cảm thấy bản thân đã khỏi cần phải trả lời, ngay đến gật đầu cũng chẳng còn hứng.

Hôm nay được nghỉ nửa ngày, buổi trưa mấy người quản lý đưa gã mập đi ăn cơm trưa, đám công nhân xúm lại bàn tán.

Nhờ đó Vạn Côn mới hay, gã mập kia là "đại công tử" của chủ tịch tập đoàn Hưng Công, Tôn Mạnh Huy.

Tên đầy đủ của Hưng Công là Công Ty Cổ Phần Tập Đoàn Công Nghiệp Hưng Công Trung Quốc, cụ thể bao gồm những gì, ngay cả đốc công cũng không nói rõ được, bọn họ chỉ biết, địa sản Huy Vận ở Dương Thành chỉ là một hạng mục nhỏ bé trong tập đoàn Hưng Công. Mỗi năm, tập đoàn tiến hành thị sát nội bộ nhiều nhất là một lần, năm ngoái có một kỹ sư công trình cấp trên ghé, năm nay là một anh chàng công tử hạng khủng.

Qua giờ nghỉ trưa, công nhân về vị trí, Trần Lộ tới gọi Vạn Côn quay về lại Khu 1 của Huy Vận để làm việc, vừa ra khỏi cửa, liền bị gọi trở lại.

Không rõ Đốc Trương đã phải chạy bao xa, trời rét lạnh mà mồ hôi nhễ nhại, tóc bết thành từng lọn. Từ rõ xa Vạn Côn đã thấy ông ta chạy về hướng của mình, liền mang cảm giác không lành, quả nhiên, đốc Trương vừa chạy vừa gọi: "Vạn Côn! Cậu ở lại một chút!"

Vạn Côn cảm thấy hơi loạn trong lòng, cậu không nắm được cách suy nghĩ của gã Tôn Mạnh Huy kia, trong đầu của cậu hiện lên cảnh tượng của hôm qua, cảm thấy không có sai sót gì.

Nhưng cậu vẫn không yên tâm, tựa như mơ hồ có chút linh tính, báo cho cậu biết sự tình sẽ không thuận lợi như thế.

Độc Trương chạy tới, nói với Vạn Côn: "Cậu đợi một chút đã." Ánh mắt sượt qua Vạn Côn, nhìn Trần Lộ, nói: "Hôm nay bọn cậu nghỉ một ngày đi, không cần đi làm."

Trần Lộ hỏi: "Sao vậy chứ?" Anh ta nhìn Vạn Côn một cái, nói: "Độc Trương à, xảy ra chuyện gì thế?"

"Không có gì không có gì." Trương Kiến Thiết quệt mồ hôi trên trán, nói với Vạn Côn: "Cậu theo tôi một chuyện."

"Vạn"

Vạn Côn quay qua nói với Trần Lộ: "Hiếm khi nghỉ được một ngày, anh về ngủ thêm đi, em đi qua trước, chốc nữa tìm anh."

"...Được rồi, vậy cậu" Tuy đầu óc của Trần Lộ không thông minh, nhưng cũng chẳng phải kẻ ngu, anh ta kéo Vạn Côn qua một bên, thì thầm: "Có phải chuyện hôm qua không?"

Vạn Côn đáp: "Không biết nữa, tới đó rồi nói sau, anh đi trước đi."

Trương Kiến Thiết đứng bên kia hỏi: "Xì xào cái gì, mau qua đây đi chứ, mọi người đang còn đợi đây!"

Sau chót Vạn Côn vỗ vỗ vai Trần Lộ, "Không sao."

Trên đường tới văn phòng làm việc, Trương Kiến Thiết làm như vô tình thăm dò, "Vạn Côn à, cậu có gặp mặt lãnh đạo mà bên trên phái xuống bao giờ chưa?"

Vạn Côn tạm ứng phó: "Đâu có đâu, làm sao mà đã gặp qua được chứ."

Trương Kiến Thiết nói: "Chưa gặp qua thì làm sao anh ta gặp được cậu."

Vạn Côn hỏi ông: "Anh ta nói thế nào với chú thế."

"Hồi sáng thì hỏi tên của cậu là gì, buổi trưa ăn xong, kêu cậu tới một chuyến." Trương Kiến Thiết rõ ràng không tin lời Vạn Côn nói, "Nếu mà cậu biết mặt thì nói với tôi, chúng ta không phải người ngoài."

Vạn Côn không khỏi cười khỏ, "Hôm qua có gặp 1 lần."

"Làm trò gì rồi?"

"Đâu có làm gì..."

Vạn Côn chẳng muốn nói, thì Trương Kiến Thiết sẽ hỏi không ra, chẳng chốc sau hai người tới phòng làm việc của quản lý. Trương Kiến Thiết gõ cửa, nghe tiếng người bên trong hỏi ai đó, trả lời: "À, Vạn Côn tới rồi này."

Qua vài giây, có người bảo: "Vào đi."

Vạn Côn chưa vào văn phòng quản lý bao giờ. Khác với căn ở bên ngoài, nơi đây trông chỉnh tề hơn nhiều, chỉ ít dưới sàn không có nhiều bụi, hoa đặt trong góc tường cũng chưa bị sấy thành hoa khô, thậm chí còn có hai kệ gỗ lớn trông rất ra dáng, đằng sau tấm cửa kính là từng dãy sách, chỉ không rõ nó luôn trông như vậy, hay là vì ứng phó kiểm tra nên mới làm vậy.

Trong văn phòng có một chiếc bàn làm việc rất lớn, trông rất kiên cố, đằng sau nó là một chiếc ghế giám đốc bằng da thật màu đen, rất oai vệ.

Vạn Côn và Trương Kiến Thiết vào trong rồi, trong phòng gồm tổng cộng 6 người, nhưng chiếc ghế giám đốc thì để trống.

Bởi vì Tôn Mạnh Huy đang ngồi trên sô pha.

Gã ngồi ở sô pha, ai dám ngồi ghế giám đốc. Mấy người quản lý hạng mục đều đứng qua một bên, dân xây dựng thường không được lanh miệng cho lắm, nhất là những người công nhân ở một nơi tỉnh lẻ như thế này, EQ không cao, giáng xuống một vị trông rõ ràng đã thành tinh như thế này, chút khách sáo vụng về có cũng bằng không, thế là ai nấy đều vô cùng quy củ, không một câu dư thừa, chiếu theo thứ tự mà báo cáo tiến trình của hạng mục.

Trương Kiến Thiết đưa Vạn Côn vào, người đang báo cáo ngừng lại, nhìn Tôn Mạnh Huy, Tôn Mạnh Huy tiếp tục hút thuốc, chẳng nói câu nào.

Thế là người đó lại tiếp tục báo cáo.

Vạn Côn nghe không hiểu họ đang nói gì, ngăn người nhìn bồn cây đặt trên bệ cửa sổ.

Vừa đến giữa thu, cả thành phố này như bị một tấm màn màu xám phủ lên, mãi luôn âm u, phần lớn thời gian chỉ có âm u mà thôi, giống như ông trời đang nén giận, dôn cho đủ rồi thì đổ một cơn mưa lớn, trút giận.

Nội dung báo cáo máy móc và lê thê, tài liệu một chồng dày cộm, Tôn Mạnh Huy ngồi đó nghe, đôi khi thuận tay giở tài liệu trong tay. Sau đó, mọi người dần dần thoải mái hơn một chút, cũng có người tìm chỗ trống để ngồi xuống, đốt điếu thuốc, ngồi xúm lại cùng nghiên cứu kỹ hơn.

Đại khái 40 phút sau, Tôn Mạnh Huy giục tắt điếu thuốc cuối cùng, chỉnh lý tài liệu trong tay, đặt lên bàn trà.

Đã đến lúc kết thúc.

"Cứ vậy đi đã." Tôn Mạnh Huy giục mẩu thuốc vào trong gạt tàn, lại bảo, "Nói nãy giờ khô cả cổ đúng không, mọi người vất vả rồi."

Giọng điệu khá tốt, mọi người coi như lãnh đạo cảm thấy rất hài lòng, thế là tâm trạng thả lỏng, đua nhau tỏ ý không vất vả, đều là nên làm.

Mấy người khác lục đục rời đi, trong phòng chỉ còn lại Tôn Mạnh Huy vào Vạn Côn.

Đừng nói chứ, hai người vốn chẳng ăn nhập gì đến nhau mà vẫn có một chút điềm tương đồng.

Từ đầu đến cuối, cả hai đều chưa đổi chỗ.

Vạn Côn cứ đứng ở vị trí gần cửa, Tôn Mạnh Huy cũng triệt để phát huy sở trường của một kẻ mập, đít trám chì, chưa từng nhúc nhích.

Để mọi người đi hết xong, Tôn Mạnh Huy coi như mới có chút động tĩnh, gã chống tay lên đầu gối đứng dậy, nệm ghế sofa lưu lại một chỗ lõm bự, mười mấy giây sau còn chưa phồng lên lại.

"Biết tôi gọi cậu tới đây làm gì không?" Tôn Mạnh Huy lại lấy ra một điều thuốc từ gói thuốc.

Vạn Côn đáp: "Không biết."

"Không biết?" Tôn Mạnh Huy ngược đầu nhìn cậu, béo mập khiến cho vóc dáng gã trông càng lùn hơn một chút, Vạn Côn dáng vóc to lớn, gã thật sự phải ngược đầu nhìn lên.

"Tôi phiền nhất là người giả ngu." Tôn Mạnh Huy nói.

Vạn Côn không nói gì.

Tôn Mạnh Huy lại bảo: "Lại càng phiền người hay tự cho mình là đúng."

Vạn Côn nhìn gã, hỏi: "Ý là sao."

"Tôi cho cậu mấy cơ hội." Tôn Mạnh Huy đi đến bên bàn trà, gạt tàn thuốc.

Vạn Côn cúi đầu nhìn dưới đất, dù là văn phòng của quản lý, nhưng vẫn là cát lên lúc khởi công ở công trường, sàn làm bằng xi măng bình thường, có thể thấy được, vì để ứng phó với kiểm tra, đã được quét rất nhiều lần, nhưng dù sao nền móng cơ bản của nó, tàn thuốc, cặn dầu, đều đã chất chồng qua năm tháng, lau chùi thế nào cũng không sạch.

Thế mà mỗi lần gạt tàn thuốc, Tôn Mạnh Huy vẫn quay về chỗ bàn trà.

Vạn Côn bỗng cảm nhận được một nỗi bất lực không từ ngữ nào có thể tả được, đây là điều chưa từng có xưa giờ.

Gã mập ở trước mặt cậu chẳng lớn hơn cậu bao nhiêu, nhưng cậu biết, giữa hai người bọn họ, có rất nhiều chênh lệch.

Rất nhiều rất nhiều.

"Tôi cho cậu một cơ hội nữa." Tôn Mạnh Huy nói ngắn gọn dễ hiểu, "Nói cho rõ chuyện hôm qua cho tôi."

Vạn Côn đáp: "Anh muốn tôi nói gì."

Tôn Mạnh Huy nhìn Vạn Côn, nói: "Còn làm bộ."

Vạn Côn không biết gã đang ra vẻ, hay là gã thật sự biết gì đó, cậu cẩn thận suy xét kết quả của cả hai tình huống, suy xét xem cậu nên dùng biện pháp như thế nào để ứng phó.

Nhưng hiện giờ đầu óc cậu rất hỗn loạn, trong tiềm thức, cậu cảm thấy chuyện này mà dùng lối suy nghĩ như trước đây sẽ vô ích, song cậu vốn không còn bất kỳ phương pháp nào khác.

Cậu im lặng, Tôn Mạnh Huy cũng không nói gì.

Trầm lặng chính là đối đầu, Tôn Mạnh Huy đầy áp tự tin, Vạn Côn sẽ luôn là người phải lên tiếng trước.

Cuối cùng, Vạn Côn không nghĩ gì nữa, để đầu óc trống rỗng, trong đầu cậu hiện lên một cảnh.

Đêm qua, trong buồng vệ sinh của Bệnh Viện Số 3, cậu hỏi Ngô Uy, có thích cô Hà không.

Vạn Côn khẽ thở dài trong lòng, mặt vẫn bình thường, nói: "Những gì tôi có thể nói, tôi đã nói hết."

Tôn Mạnh Huy nhìn mặt cậu chăm chú, cuối cùng à một cái gật đầu ảm ý.

Vạn Côn nói: "Cảnh sát cũng đã hỏi rồi, camera các anh cũng đã thấy rồi, anh cảm thấy không hài lòng à."

Tôn Mạnh Huy không nói mình có hài lòng hay không, mà lại bảo: "Tôi qua luật sư Trương về, nói với tôi người công nhân kia đánh chết cũng không chịu thừa nhận, cuối cùng muốn đập đầu chết ở trụ sở cảnh sát tới nơi." Tôn Mạnh Huy nhíu mày cảm khái, "Cậu nói xem, đây gọi là gì, làm một hồi như tôi là kẻ hại người không bằng. Tôi nói với luật sư thôi đi, đừng ép hấn nữa."

Vạn Côn nói: "Cái này có gì dính dáng đến nó có nhận hay không nhận"

"Bởi vì chúng ta đều biết, đây không phải hấn làm."

Gã này rất rành nghệ thuật nói chuyện, biết dùng giọng điệu như thế nào để nói, biết cách kiểm soát một cuộc đàm đạo.

Vạn Côn bị gã dất mũi mũi.

Cậu cảm thấy nếu đã là như vậy, chi bằng giữ im lặng.

Tôn Mạnh Huy gật gù, "Im lặng là một biện pháp tốt."

Gã hút xong một điều thuốc, không lấy thêm nữa.

"Cậu có biết không, trên xe của tôi, có gắn một máy camera kiểm soát toàn bộ chiếc xe, 24/24?"

Tất cả mọi suy nghĩ của Vạn Côn đều ngưng bật.

Tôn Mạnh Huy nói: "Tôi đã nói rồi, tôi phiền người giả ngu, càng phiền người tự cho mình là đúng." Gã đến trước mặt Vạn Côn, "Có phải cậu cho rằng mình rất thông minh... Tại sao cậu giúp tên kia, bởi vì nó tới giúp cậu à? Bởi vì các cậu là bạn học? Có phải cậu cho rằng mình rất nghĩa hiệp?"

Tôn Mạnh Huy hỏi một chuỗi câu hỏi, Vạn Côn cảm thấy như cổ họng bị siết chặt, không sa cãi lại, đến mở miệng cũng khó khăn.

Không còn cách khác, hần mẫn cũng vậy, chế nhạo cũng vậy, mình không nói gì được.

Tôn Mạnh Huy giơ tay ra, đầu ngón tay cũng béo múp, từ đầu ngón tay đến gốc ngón tay, như củ cải. Nhưng lời nói của gã không đáng yêu như củ cải.

"Tôi cho cậu cơ hội, cậu không nói, vậy thì cậu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi."

Vạn Côn trầm giọng nói: "Tôi chuẩn bị gì."

"Chuẩn bị đèn tiền."

Vạn Côn trầm lặng 3 giây.

"Không phải tôi làm."

Ngón tay củ cải kia lắc lư, "Ai làm, tôi nói mới tính."

Sắc mặt của Vạn Côn âm ngoan, Tôn Mạnh Huy không hề bị cậu dọa sợ, nói: "Có thể cậu cảm thấy con người của tôi chi li từng đồng một, không sai." Gã nhìn Vạn Côn, nói, "Thật ra tôi có thể nói rõ cho cậu biết, tôi có thể bỏ ra 2.000 vạn để mua xe, thì 200 vạn sửa xe kia đối với tôi mà nói chẳng phải chuyện lớn, nhưng đối với cậu, đối với các cậu thì khác." Gã đánh giá Vạn Côn từ trên xuống dưới, lại nói, "Nếu chiếu theo công việc của cậu mà nói, đại khái phải 3-4 chục năm đúng không."

Dưới bầu trời xám xịt, cả khu công trình như một con quái vật bằng thép khổng lồ, đè nghiêng, chực nuốt chửng. Vạn Côn cảm thấy thời tiết này, hơi lạnh.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì." Vạn Côn đè nén cảm xúc, cố gắng hỏi một cách bình tĩnh.

Tôn Mạnh Huy nói: "Cậu biết không, tôi rất ghét người nghèo."

Vạn Côn mím môi, mỏng như một lưỡi dao.

"Những lời này trước đây tôi vốn không nói ra được, nhưng hôm nay tôi nhịn hết nổi rồi, cơ hội cũng nhân tiện, nên tôi nói với cậu luôn một thể."

Giọng điệu của Tôn Mạnh Huy thân nhiên, đi đến bên ghé sô pha, chậm rãi ngồi xuống.

"Một câu để hình dung bạn cậu lúc tranh giành quyền lợi thì đánh đến mảnh cò cuối cùng, lúc dồn đẩy trách nhiệm thì cũng đánh đến mảnh cò cuối cùng, hờ tí giờ trò khôn vặt, giành được một chút lợi xong là chạy, cứ tưởng không ai biết. Tôi nói cho cậu biết, không phải không biết, chỉ là người ta chẳng thèm truy cứu đến cùng mà thôi." Gã nói xong cười một tiếng, bỏ sung một câu như đùa: "Cậu đừng thấy tôi mập mà chê, tôi không lười đâu."

Nhưng ngoài gã ra, người thứ hai trong căn phòng tuyệt đối không cười nổi.

Tôn Mạnh Huy chỉ Vạn Côn, "Không bỏ qua dễ như thế đâu. Nhưng tôi cảnh cáo cậu ngoan một chút đi, đừng có giờ trò."

Vạn Côn nhìn vào mắt gã một lúc, hai người đều rất yên tĩnh, bất chợt, Vạn Côn như nghe thấy gì đó, cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôn Mạnh Huy nhướn mày, ánh mắt dò đi, cũng nhìn ra ngoài.

Bên ngoài chẳng có gì.

Bầu trời xám xịt, cát bụi đầy mặt đất, xa xa là tiếng động của máy móc nặng nề. Ánh mắt của Vạn Côn như đang nhìn xuyên qua hết những gió bụi trần ai, về một nơi rất xa.

Tôn Mạnh Huy hỏi: "Cậu đang nhìn gì thế?"

Vạn Côn không trả lời.

Tôn Mạnh Huy bất chợt hỏi lại một lần nữa: "Nói cho tôi nghe rõ ràng chuyện hôm qua."

Vạn Côn quay đầu, nhìn gã, đáp: "Điều có thể nói, tôi đã nói hết hôm qua."

Tôn Mạnh Huy cười lạnh một tiếng, "Cậu có biết không, sáng nay, tôi kêu luật sư đi tìm cái tên bạn học của cậu, cậu có biết nó làm gì không?"

Vạn Côn không nói gì.

"Nó nhận hết rồi." Người của Tôn Mạnh Huy hơi nhòm về phía trước, nói, "Mẹ của nó quỳ dưới đất nhận lỗi, luật sư truyền lại ý của tôi, mẹ của nó nói với tôi, nếu cần con của mẹ ta tới chỉ điểm cậu, nhất định nó sẽ làm."

Tôn Mạnh Huy cảm thấy, từ lúc ánh mắt của Vạn Côn từ bên ngoài cửa sổ quay về lại trong phòng, hình như có gì đó đã thay đổi. Gã hỏi cậu: "Cậu không hỏi tôi, bạn học của cậu trả lời như thế nào sao?"

Vạn Côn vẫn không nói gì, khẽ lắc đầu.

Tôn Mạnh Huy cười, "Vẫn còn bày đặt."

Cuối cùng Vạn Côn lên tiếng.

"Nó là nó, tôi là tôi."

"Anh đã nói nhiều như thế, tôi cũng nên nói vài câu." Vạn Côn xoay người, đối diện với Tôn Mạnh Huy, "Anh nói 2000 vạn và 200 vạn, đối với anh không khác nhau mấy. Tôi cũng có thể nói cho anh biết, ở một mức độ nào đó, hai con số này đối với tôi cũng không khác nhau mấy."

Tôn Mạnh Huy cười ha ha hai tiếng, Vạn Côn lại nói: "Chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, anh muốn ép tôi vào chỗ chết, tôi cũng bó tay."

"Có." Tôn Mạnh Huy sửa lại lời cậu, "Nhận sai, chân chính nhận sai."

Vạn Côn nhìn gã, im lặng một lúc, sau đó nói: "Không được."

"Vì sao?"

"Bởi vì tôi cảm thấy, bất kể mẹ của nó làm gì, Ngô Uy sẽ không bán đứng tôi."

Tôn Mạnh Huy không cười nữa.

Vạn Côn hít sâu một hơi, đuôi mắt quét ngang qua chậu hoa trên bệ cửa sổ.

Vì nằm trong phòng, cho nên hoa vẫn còn cố gắng nở, nhưng cũng sắp khô tàn tới nơi. Đây là một bông hoa màu vàng nho nhỏ, cành hoa cong cong, sắc hoa rất nhạt, yên tĩnh nằm ở một bên, giống như một con người yếu mềm xinh xinh, đang cúi đầu lắng nghe họ nói chuyện, yếu ớt chờ đợi kết quả.

"Nếu," Tôn Mạnh Huy nhấn mạnh từng chữ một, "Nếu như cậu đoán sai, nếu nó bán đứng cậu, cậu sẽ làm gì."

"Vậy thì tôi đã nhìn lầm, hết cách."

"Ông bố của cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu, cậu có biết không?"

"..." Vạn Côn cắn răng, "Còn có gì nữa."

"Hả?"

"Còn có chuyện gì nữa, nói hết một hơi luôn đi."

Tôn Mạnh Huy bật cười, "Hết rồi, chỉ vậy thôi, đêm hôm qua luật sư liên lạc với ông ta, ông ta nghe đến số tiền, nói thẳng luôn rằng ông ta chẳng dính dáng gì đến cậu, nói cậu đã trưởng thành, không liên quan gì đến gia đình nữa. Tôi thấy..." Tôn Mạnh Huy nghiêng đầu nhìn cậu, bình luận một câu: "Cậu cũng thảm chết mẹ cậu."

Vạn Côn cúi đầu, nhìn mặt đất. Tôn Mạnh Huy ngồi trở về trong ghế sofa, đốt một điếu thuốc, Vạn Côn nói với gã: "Cho tôi một điếu được không."

Tôn Mạnh Huy hất hất cằm, Vạn Côn rút ra một điếu, mời lửa.

Tôn Mạnh Huy nói: "Đi đi, không lâu nữa cậu sẽ nhận được lá thư phía bên tôi gửi tới."

Vạn Côn rít một hơi thuốc, buông tay xuống, ánh mắt vẫn nhìn mặt đất.

"Nếu tôi xin lỗi, có thể nào cho tôi một đường sống."

Tôn Mạnh Huy nói, "Để xem tâm trạng của tôi."

Vạn Côn rời khỏi công trường Huy Vận. Sáng sớm cậu ăn một bữa với Hà Lệ Chân, do bận rộn, họ không âu yếm gì nhau, chỉ có trước lúc rời đi, Vạn Côn đã hôn cô một cái.

Đến nay, giống như đã là chuyện của một thế giới khác.

Chương 57

Vạn Côn nhận được điện thoại từ Hà Lệ Chân, hỏi cậu tối nay có qua nhà cô ăn cơm không, Vạn Côn nói được. Hà Lệ Chân kêu cậu tiện thể mua một chút thực phẩm mang qua. Tuy Hà Lệ Chân chỉ nói chuyện với cậu về bữa cơm tối, nhưng trong lời nói, Vạn Côn nghe ra được cô đang rất lo lắng cho cậu. Trước đây, đôi khi cậu cảm thấy Hà Lệ Chân quá dè dặt, hôm nay, cậu lại cảm tạ trời đất vì sự dè dặt đó. Bởi vì với tâm trạng hiện giờ của cậu, nếu cô mở miệng hỏi, cậu thật sự không sao đảm bảo được bản thân sẽ nói những gì.

Nguyên một buổi chiều, Vạn Côn toàn ngồi bên vệ đường hút thuốc, xe cộ dọc ngang như nước, Vạn Côn nhìn đến khi rất mắt, mới nhắm lại nghỉ ngơi một chút.

Mặt trời xuống núi, Vạn Côn mua thực phẩm xong, mang theo luồng khí lạnh quay về nhà Hà Lệ Chân.

"Vô đi anh." Hà Lệ Chân kêu cậu vào nhà, đón lấy túi nylon trong tay cậu, nhìn vào trong. "Mua những gì thế?"

Vạn Côn mở miệng toan trả lời thì quên mất rốt cuộc mình đã mua những gì, Hà Lệ Chân ngược đầu nhìn cậu một cái, cười bảo: "Mua nhiều thịt thế này, anh ăn hết không."

Vạn Côn đáp: "Không hết thì còn có em mà."

"Em ăn được bao nhiêu." Hà Lệ Chân đặt bao thực phẩm xuống bên cạnh bồn rửa chén, bắt đầu sắp xếp.

Vạn Côn đứng sau lưng cô, nhìn cô.

Cứ nhìn cô mãi.

Buổi tối hôm nay, cả căn nhà yên ắng lạ thường. Trước đây mỗi lần họ chuyện trò, Vạn Côn luôn là người dẫn dắt, cười đùa, trêu ghẹo, mỗi một lần đều là Hà Lê Chân phối hợp với cậu. Hôm nay Vạn Côn rất trầm lặng. Hà Lê Chân nấu cơm xong, hai người ngồi xuống bàn ăn, Hà Lê Chân lại rót một ly nước, trao cho Vạn Côn. Trên bàn chỉ có tiếng đĩa chạm vào chén đĩa.

Hà Lê Chân nuốt không nổi cơm nữa.

"Vạn Côn..."

"Ăn đi."

Hà Lê Chân bung chén, lặng lẽ cúi đầu.

Vạn Côn liếc cô một cái, cuối cùng cũng buông đũa.

"Cô giáo..."

Hà Lê Chân di chuyển ánh mắt. Tóc của cô vẫn là tóc mai đem sẫm, ánh mắt của cô vẫn mềm dịu, Vạn Côn nói rất khẽ: "Có lẽ anh sẽ phải rời đi một thời gian."

Chỉ hơi hơi một chút, nhưng Vạn Côn vẫn thấy được mí mắt Hà Lê Chân thoáng run lên.

"Tại sao..." Cô khẽ hỏi.

Vạn Côn vẫn nói rất khẽ, "Có chút chuyện phải xử lý."

"Chuyện gì."

Vạn Côn không trả lời.

Hà Lê Chân ngược đầu, Vạn Côn phát hiện, chỉ nội hai câu ngắn ngủi, khoé mắt Hà Lê Chân hình như đã đỏ.

"Tại sao anh không nói cho em biết."

"Nói gì."

Hà Lê Chân bắt chợt vút mạnh đôi đũa, sau đó đứng dậy.

"Đã xảy ra chuyện gì, nói cho rõ."

Sắc mặt Vạn Côn vô cảm, "Không có chuyện gì."

"Vạn Côn!"

"Tôi nói không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì tại sao anh phải đi?"

"..."

"Không trả lời được nữa?"

Đúng là Vạn Côn không trả lời được nữa. Thật ra, đi hay không, bản thân cậu chưa rõ, 20 năm gặp ghen, đã nuôi trong cậu một thói quen, chính là phản ứng khi đối mặt với tai hoạ chực ập xuống đầu. Nhất định phải phản ứng, tuy Vạn Côn không biết phản ứng của mình là đúng hay sai. Vạn Côn nhìn Hà Lệ Chân, nói:

"Hiếm khi thấy được vẻ mặt này trên mặt em."

Hà Lệ Chân tím mặt, Vạn Côn lại nói: "Ra đáng cô giáo rồi, so với lần đầu gặp mặt, mạnh mẽ hơn nhiều."

"Anh không thể cứ như thế này được." Hà Lệ Chân đã nhìn đến cực hạn, giọng nói căng cứng, "Vạn Côn."

Vạn Côn nhặt đũa lên, lại gắp một miếng sườn.

Hà Lệ Chân nhìn sườn mặt rõ nét của cậu, nói: "Anh muốn đi, có thể đi."

Vạn Côn tiếp tục ăn.

"Chúng ta kết thúc đi."

Đũa của Vạn Côn dừng lại.

Cậu quay đầu qua, rất chậm, rất chậm. Giống như chưa nghe rõ, hỏi gần từng chữ: "Em nói gì?"

Khoé mắt của Hà Lệ Chân đỏ hoe, cách nhau xa như thế vẫn nhìn thấy rõ mồn một, cô cao giọng.

"Em nói, anh muốn đi thì đi, chúng ta xong rồi."

Bất chợt Vạn Côn bật cười.

"Em nằm mơ." Cậu nói, "Hà Lệ Chân, em nằm mơ."

Ngoài cửa sổ tối đen, trong căn phòng tuy mở một ngọn đèn, nhưng lại lạnh lẽo hơn cả ngoài ấy. Vạn Côn bảo với Hà Lệ Chân "Em nghĩ cũng đừng hòng nghĩ."

Hà Lệ Chân nói: "Đừng hòng nghĩ? Anh cho rằng anh là ai?"

Vạn Côn vút đũa, đũa lăn hai vòng, rớt xuống đất, Hà Lệ Chân rũ mắt nhìn, lúc ngẩng đầu lên lại, Vạn Côn đã đứng dậy.

Cậu đến trước mặt cô, Hà Lệ Chân không muốn lùi, nhưng cậu giống như một người khổng lồ, cúi đầu nhìn cô.

"Tôi là ai?" Vạn Côn nói, "Em không biết tôi là ai?"

Cuối cùng Hà Lệ Chân lùi ra sau một bước, Vạn Côn nhìn ra được cô đang sợ, dịu bớt xuống, "Chúng ta đừng như thế này được không, có cơ hội anh sẽ nói cho em nghe." Cậu nói xong, thoáng ngừng, lại nói, "Tuy nhiên, việc chia tay, em đừng nghĩ đến nữa."

Hà Lệ Chân nói: "Hiện giờ đang là cơ hội, anh nói đi."

Vạn Côn nhìn qua một bên, Hà Lệ Chân nói: "Có phải chuyện đêm hôm qua không, sáng nay anh nói đã nói chuyện xong hết với luật sư của đối phương rồi, có phải là đã gạt em."

Vạn Côn thật sự không nói ra khỏi miệng được.

Tự cho là mình thông minh, bị người ta nắm được thóp, còn có cơ nguy phải bồi thường một con số ngất trời.

Cậu nói không ra khỏi miệng được, ai khác có lẽ cũng thôi đi, nhưng với Hà Lệ Chân, cậu nói không ra khỏi miệng được.

Cậu đã buông hết thả, sống chết lo làm lụng chỉ để cho Hà Lệ Chân nhìn thấy được chút tài cán của cậu, nhưng hiện giờ thì sao chứ...

"Nói đi!" Hà Lệ Chân lớn tiếng.

Vạn Côn cắn chặt răng, vừa muốn ứng phó với Hà Lệ Chân, vừa tự bảo lòng, đừng để những điều này nghiền nát.

Hà Lệ Chân đợi rất lâu, cậu vẫn không nói gì cả, cuối cùng cô buông xuôi.

"Được..." Hà Lệ Chân gật đầu, "Được, được, anh không nói."

Hà Lệ Chân ra đến cửa, mở cửa.

"Đi ra."

Vạn Côn bất động.

Hà Lệ Chân: "Tôi bảo anh đi ra!"

Vạn Côn nhìn vào mắt cô, lửa giận đang thiêu đốt, nhưng so với điều này, vẻ yếu đuối trong nét mặt cô càng khiến cậu mất kiên nhẫn. Vạn Côn bước tới, nhưng không ra khỏi cửa. Hai bước của cậu là đến bên cạnh Hà Lệ Chân, nâng cằm cô lên, hôn xuống. Hà Lệ Chân đẩy cậu, đá cậu, đều vô hiệu. Cậu dùng sức mạnh hơn trước đó. Cánh tay trái của Vạn Côn vòng qua, khoá lấy eo của Hà Lệ Chân, ôm cô lên đi vào phía buồng trong. "Thả tôi xuống! Vạn Côn!"

Vạn Côn đá bật cửa phòng ngủ, vút Hà Lệ Chân xuống giường, Hà Lệ Chân lập tức muốn bò dậy, Vạn Côn đè cô xuống, một chân vắt qua người cô, gập chân lại, óng quyển đè ngang ngực cô, sức không quá mạnh, nhưng vừa đúng, Hà Lệ Chân không sao ngồi dậy được.

"Vạn Côn!"

Vạn Côn làm như chẳng nghe thấy tiếng la, cậu thẳng lưng, từ trên cao nhìn xuống cô, tay trái xé rách dây nẹp của tay phải, tự mình gỡ thạch cao ra.

Hà Lệ Chân trông thấy, sợ điếng không nói nên lời.

Vốn phải để thạch cao cố định 2 tháng trời, hiện giờ chưa đến 1 tháng đã bóc ra, thậm chí cánh tay vẫn còn hơi sưng. Khuỷu tay bị gập lại, Vạn Côn từ từ duỗi từng tí một.

Hà Lệ Chân nhìn mà quên cả giấy giũa.

"Anh...cánh tay anh"

Vạn Côn bị thương ở ngay khuỷu tay, cố định già nửa tháng, đến lúc tháo ra cơ bản không duỗi thẳng được, nhưng cậu mặc kệ, ánh mắt vẫn ghim chặt lấy Hà Lệ Chân, cắn răng, cánh tay cứ thế dần dần duỗi thẳng.

Đến sau chót, hai hàm cậu cắn chặt cứng như đá, gân xanh trên trán lòi rõ.

Sau khi duỗi thẳng, Vạn Côn liền cúi xuống.

Cậu hôn lên mắt của Hà Lệ Chân, hôn lên cổ cô, một bàn tay to lớn đặt lên ngực cô, vuốt ve.

Gió bên ngoài nổi lên như điên cuồng, giống như sắp đổ mưa.

Khắp người Hà Lệ Chân vô lực, không la nữa, cũng không đẩy nữa. Hiện lên trong đầu cô, là cảnh tượng bên ngoài sân. Từ trong tiếng gió gào rít, có thể nghe ra được tiếng cây khô chao đảo, lá rơi trên mặt đất, và cát bụi giữa lưng trời.

Vạn Côn vốn bất chợt nổi lên dục vọng, nhưng đến lúc này, muốn ngừng cũng không ngừng được nữa. Cậu kéo quần của cô xuống, cô rất gầy, một bàn tay của cậu có thể mò ra được xương sườn của cô vô cùng rõ rệt, xuống đến dưới bụng, một đường cong nhỏ. Cậu cúi đầu, liếm một chút. Có lẽ Hà Lệ Chân bị nhột, co đầu gồi lên. Vạn Côn quay về trên, bò đến bên mặt cô, dán sát vào cô, giọng khản đặc hỏi cô: "Là anh luôn nợ em...Em nhường anh thêm một lần nữa, được không em."

Hà Lệ Chân lẩm bẩm: "Nợ em, còn kêu em nhường anh, anh vô lý."

Vạn Côn tháo quần mình ra, chổng ở phía thân dưới của Hà Lệ Chân, nói như đang tự lẩm bẩm một mình: "Dù sao cũng phải dùng cả đời để trả..."

Mưa bắt đầu rơi xuống thật.

Giọt mưa rất nặng, lộp độp lộp độp đánh lên thân của chiếc máy lạnh nằm bên ngoài. Vạn Côn độc chiếm lấy cơ thể bé nhỏ bên dưới mình, ra sức chiếm hữu, rồi lại chiếm hữu.

Cậu quá cao lớn, mũi của Hà Lệ Chân dán lên hõm vai cậu. Cô nghĩ thấy rất mùi thuốc, là từ bó thạch cao cậu vừa xé ra lúc này, trộn lẫn với mùi của cơ thể cậu, khiến cho cô gần như không mở mắt ra được. Cô vuốt lên những cơ bắp trên lưng đang nhô nhô của cậu, chúng giống như có sinh mệnh riêng của mình, mạnh mẽ, nhịp nhàng.

Cô nhất, cũng dễ mắc cỡ, luôn vô thức ép mình phải cắn chặt răng, cho dù là va chạm có kịch liệt, cũng tuyệt đối không để thoát ra một âm thanh nào.

Cậu thì khác.

Lúc cậu làm tình, luôn ra mồ hôi, cũng thích bật thành tiếng.

Tựa như cậu hoàn toàn không biết tiết chế, cũng không biết ngưng.

Khi ái ân, tình triều lên cậu sẽ rên, không cao không thấp, như vổ về, càng giống như ra sức.

Chiếc quần jean của cậu chỉ cời đến lưng chừng, vướng nơi đầu gối, mỗi lúc lên xuống, đều mang theo âm thanh từ khoá kim loại của thắt lưng lạnh canh lạch cạch. Sau này, lúc nhớ đến lần đầu tiên, sâu thẳm trong trí nhớ của Hà Lệ Chân hoàn toàn không phải là cảm giác, không phải mùi vị, mà là âm thanh. Đêm hôm ấy, tựa như hết thảy đều là âm thanh. Hết thảy mọi âm thanh đều do cậu mang tới. Đều là cậu.

Sau khi kết thúc, Vạn Côn ôm Hà Lệ Chân. Người cậu rịn một lớp mồ hôi, Hà Lệ Chân kéo chăn phía sau họ, đắp lên lưng cậu.

Cô ôm cậu. Mùi trên người cậu không hề thơm, nhưng cô vẫn ôm cậu, không muốn buông tay một phút một giây.

Trong đêm mưa gió ấy, bọn họ ôm nhau rất lâu rất lâu.

Không nói lấy một lời.

Đến sau nữa, Hà Lệ Chân cảm thấy, có lẽ Vạn Côn đã ngủ, nhưng cô vừa hơi quay đầu, liền thấy cậu đang nhìn cô. Hà Lệ Chân nhấc tay, vuốt ve khuôn mặt của cậu.

"Vạn Côn..."

"Ừ."

"Anh nói xem, chúng ta có tương lai không."

Trong đêm tối, ánh mắt của Vạn Côn loé dăng, cậu im lặng rất lâu, rồi bất chợt ôm chặt lấy cô.

"Có." Giọng của cậu vô cùng kiên định, "Có tương lai, nhất định có tương lai."

"Nếu như thật sự phải đi, khi nào anh sẽ đi."

Vạn Côn trầm giọng: "Nếu như thật sự phải đi, sẽ rất nhanh."

"Thứ Sáu này..."

"Ừ?"

Hà Lệ Chân ở trong lòng Vạn Côn, nói: "Thứ Sáu này, anh đến lớp được không."

Vạn Côn cúi đầu nhìn cô, "Tại sao?"

Hà Lệ Chân đáp: "Đến nghe em dạy học."

Vạn Côn cười cười, "Được." Cậu lại hỏi cô: "Thứ Sáu, em dạy bài nào?"

Hà Lệ Chân nhắm mắt, khẽ đáp: "...bài học cuối cùng."

Lại qua một hồi lâu sau, Vạn Côn hỏi Hà Lệ Chân: "Em đã ngủ chưa?"

Hà Lệ Chân không trả lời, chỉ lắc đầu.

Bọn họ như một đôi lữ khách đang cùng nhau tránh mưa gió giữa đồng hoang, hỏi han nhau, giữ ấm cho nhau.

"Tại sao không ngủ."

"Anh cũng chẳng phải không ngủ sao."

"Để anh ru em ngủ nhé."

"Ru thế nào."

Vạn Côn nghĩ một chút, đáp: "Anh hát cho em nghe."

Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên trong lòng cậu, "Hát?"

Vạn Côn cúi đầu, nói: "Có nhớ lần đầu tiên gặp nhau không."

"Nhớ." Hà Lệ Chân đáp, "Anh nói với em, anh hát rất hay."

"Đúng thế."

Hà Lệ Chân bảo: "Hát đi."

Vạn Côn hỏi: "Em muốn nghe gì"

Hà Lệ Chân đáp: "Anh muốn hát gì em đều nghe."

Vạn Côn nghĩ ngợi một lúc, giọng ca bắt đầu vang lên.

Trong mắt em sao vẫn còn ngọn lửa

Thì bảo anh biết phải làm sao

Anh muốn thoát khỏi ánh mắt ấy

Nhưng trong lòng lại muốn giữ chặt vào

Bài hát này vốn là một bản rock & roll, vốn nên kích động, thét gào, nhưng giọng hát trầm thấp của Vạn Côn hát bản nhạc này, giống như nó chính là một bản tình ca êm dịu.

Anh biết em nghĩ gì

Muốn ôm lấy hy vọng

Nhưng anh đã không còn là anh của ngày xưa

Thật sự không tốt đẹp như những gì em nghĩ

Muốn em được khác với anh
Muốn cho em một mặt trời để ảo tưởng
Nhưng em đã chối từ, đã nhìn anh mà bảo
Em của bây giờ, cũng đã có chút đổi thay

Hà Lệ Chân nghe tiếng cậu hát, cảm nhận được rung động nơi lồng ngực cậu, mỗi một lời, bình yên thông thả, tựa như đang kể một câu chuyện của người dung.

Nói em hay những gì anh đang nghĩ
Muốn ôm em nhìn vào ánh mắt bất lực của em
Cảm giác tan nát cõi lòng, sao tươi cười lên được
Anh vẫn còn một lời muốn nói em nghe
Những sai lầm của anh trong quá khứ
Hãy đem hết thầy quên đi.

Mãi khi cậu hát đến câu cuối cùng, Hà Lệ Chân mới nghe thấy được chút biến hoá trong giọng hát của cậu. Nước mắt của cô không sao ngăn được, tuôn rơi. Cô vuốt vuốt má cậu, thì thầm: "Anh không nói khoác, anh thật sự hát rất hay, thật sự rất hay."

Vạn Côn ôm chặt cô, rất lâu không buông.
tác giả có lời muốn nói:
Tớ vẫn còn một lời muốn nói cho cậu nghe
những sai lầm của tớ trong quá khứ
cậu đem hết thầy quên đi.

Chương 58

Nguyên một ngày thứ Năm, chẳng thấy bóng Vạn Côn đâu. Nhưng không phải là cậu đã bỏ trốn, cậu vẫn còn ở công trường, làm việc ở khu Khu 1 của Huy Vận. Buổi sáng Trần Lộ hỏi Vạn Côn, chuyện trước đó có sai sót gì không, Vạn Côn nói với anh ta không có. Nhưng đến buổi chiều, hai người bọn họ rảnh rang, ngồi bên ngoài hút thuốc, Vạn Côn nói với Trần Lộ, có thể ngày mai mình sẽ rời đi. Trần Lộ đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống cậu.

"Cậu còn nói không có gì!?"

Vạn Côn cầm điều thuốc trong tay trái, cánh tay phải cẩn thận gác ở một bên. Cánh tay của cậu vốn chưa lành, tự mình xé thạch cao ra ở nhà Hà Lệ Chân, kết quả sáng hôm khuyê tay liền sưng tấy, Hà Lệ Chân kêu cậu đi bệnh viện, cậu đồng ý ngoài miệng, ra khỏi cửa đã quên mất.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trần Lộ lo lắng hỏi.

Vạn Côn đáp: "Không có gì."

Trần Lộ nhấn mạnh từng chữ một với cậu: "Vạn Côn, tôi không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng tôi coi cậu như bạn bè."

Vạn Côn nhìn anh ta, nói: "Đại ca, em coi anh như anh em."

Trần Lộ cảm động, lại rít một hơi thuốc, nhìn về bãi rác ở nơi xa, bên đó có một ông lão đang lượm rác, cầm túi lựa rác. Hiện giờ có rất nhiều hộ đang tân trang ở Khu 1, thùng rác mỗi ngày đều vất đầy vật dụng từ những nơi đang tu sửa.

Trần Lộ nhìn một lúc, quay đầu lại.

"Cậu nói cho anh nghe, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu cần đến anh ở đâu, cậu cứ nói."

Vạn Côn đáp: "Không có chỗ nào cần đến anh cả."

Bình thường Trần Lộ thích vẻ điềm tĩnh này của Vạn Côn, nhưng hôm nay cậu như vậy, anh ta lại cảm thấy vô cùng sốt ruột.

"Anh." Vạn Côn ngồi xổm trên bậc thang, gầy gầy tàn thuốc.

Trần Lộ quay đầu nhìn cậu.

Vạn Côn bỏ thuốc lên môi, nói: "Cho dù không gặp chuyện này, em cũng sẽ đi."

"Ý là sao?"

"Lần này chẳng qua chỉ sớm hơn một chút."

"Không phải..." Trần Lộ vẫn chưa hiểu, "Trước đây, trước đây chẳng, chẳng phải cậu nói "

Vạn Côn làm như không nghe thấy lời anh ta, sắc mặt từ đầu đến cuối không thay đổi, ánh mắt của cậu rơi trên bồn phun nước, lẳng lặng nói: "Gặp chuyện này, chẳng qua chỉ thành ra sớm hơn một chút mà thôi."

"Sao?" Trần Lộ ngồi xổm xuống, "Có phải đám người đó đùn hết lên cậu không?"

Vạn Côn im lặng một lúc, Trần Lộ sốt ruột bảo: "Rốt cuộc cậu cũng nên nói đi chứ!"

Vạn Côn đứng lên, nhả khói ra, hít sâu vào một hơi, duỗi người, nói với Trần Lộ: "Không đùn, chỉ là đã nghĩ thông suốt rồi."

"Cậu đã thông suốt cái gì?"

"Thông suốt em không thể ở lại đây."

"Vì sao?"

"Quá dễ chịu."

Trần Lộ lại mù mờ, "Cái gì dễ chịu? Dễ chịu không tốt à?"

Cũng không rõ Vạn Côn đang trả lời Trần Lộ, hay là đang tự nói với bản thân, cậu lẩm bẩm: "Sự dễ chịu này chỉ là giả mà thôi. Là em quá vô tích sự, quá nghèo, dối mình gạt người. Ở lại bên cô ấy, mãi mãi sẽ không thể chân chính bắt đầu."

"Rốt cuộc cậu đang nói gì thế?"

"Đại ca." Vạn Côn quay qua, nhìn Trần Lộ, nói 4 từ ngắn ngủi.

"Em phải đi rồi."

Trần Lộ nói không nên lời nữa. Kinh ngạc vẫn còn đó, nghi vẫn vẫn còn đó, tất cả đều còn đó. Nhưng anh ta nói không nên lời nữa. Vạn Côn tựa như sở hữu đặc chất ấy, cậu không dễ dàng quyết định, quyết định rồi, cũng không dễ thay đổi. Trần Lộ biết, hỏi cũng vô ích. Phí công.

"Khi nào đây..."

Vạn Côn nhớ đến lời của Hà Lệ Chân, đáp: "Mai là thứ Sáu rồi."

"Đúng vậy." Trần Lộ đáp, "Mai em sẽ không đi ngay chứ."

Vạn Côn đáp: "Ừ, chắc tối mai."

"Đi đâu?"

"Không biết."

Trần Lộ hít sâu một hơi, bất ngờ. "Không biết!?"

Vạn Côn đáp: "Được tới đâu tính tới đó đi, có thể sẽ đi về phía Nam một chút, dưới đó nhiều cơ hội."

"Không phải, anh nói là, ngay cả đi chỗ nào cậu còn chưa biết đã đòi ra ngoài làm?"

Vạn Côn thản nhiên ừ một tiếng.

"Vậy còn gia đình thì sao? Đã nói xong xuôi với gia đình rồi?"

Vạn Côn nghĩ đến gia đình nọ, lão bố nọ, bản thân cậu không khỏi cười một tiếng.

"Hiện giờ lão đang còn mong em đi nhanh hơn một chút, mãi đừng về nữa."

Sắc trời tối dần, Vạn Côn mặc áo khoác chuẩn bị đi, Trần Lộ hỏi: "Về nhà?"

"Không, hôm nay em ở lại công trường."

Trần Lộ và Vạn Côn cùng nhau đi về phía công trường của Khu 2 Huy Vận, dọc đường, cả hai đều trầm lặng. Trần Lộ vẫn chưa hết kinh ngạc từ chuyện Vạn Côn sắp sửa ra đi, Vạn Côn bị trùng trùng vây khốn, không còn sức để mở miệng.

"Vạn Côn."

Lúc sắp tới khu công trường, bỗng có người gọi Vạn Côn. Trần Lộ và Vạn Côn đồng thời dừng bước, ngoái đầu nhìn.

Hà Lệ Chân đứng đằng sau, cách họ không xa. Trần Lộ bất giác liếc nhìn Vạn Côn một cái, phát hiện ánh mắt người sau hoàn toàn không nhìn đâu khác, tập trung toàn bộ lên người của cô gái kia, anh ta thức thời, xách đồ rời đi trước.

Khi Hà Lệ Chân bước đến gần, Vạn Côn vẫn bất động, chỉ cứ thế nhìn cô không chớp mắt. Đã chắc chắn sẽ phải ra đi, có thể nhìn được chút nào đều tranh thủ nhìn. Hà Lệ Chân cũng không nói gì thêm, nắm lấy tay cậu, nói: "Ăn bữa cơm nhé."

Vạn Côn hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Hà Lệ Chân suy nghĩ nghiêm túc một lúc, đáp: "Quán lẩu bên cạnh trường đi."

Sắc mặt của Vạn Côn phức tạp, nhìn cô: "Ăn gì?"

"Thì lẩu đó."

Hà Lệ Chân cười cười, vươn tay búng đầu cậu một cái.

"Anh ngốc rồi à."

Hà Lệ Chân thấp bé, muốn búng đầu cậu phải nhón chân lên, giọng của cô nhỏ nhẹ, động tác nhanh nhẹn, tựa như muốn đề tỉnh cậu, lại không nở làm mạnh, cẩn thận thả ngón tay thon nhỏ, búng nhẹ lên sọ đầu cứng rắn của Vạn Côn. Vạn Côn nghe xương sọ của mình khẽ vang lên một tiếng. Lòng vốn dĩ đã kiên định như đá, đến lúc này liền vỡ vụn. Hà Lệ Chân nắm lấy tay của Vạn Côn, đi về phía quán lẩu nọ.

Trời vừa trở lạnh, khách trong quán bắt đầu đông lên, Vạn Côn và Hà Lệ Chân chen chúc trong một góc, gọi thức ăn xong, ngồi đợi. Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn, nói: "Sao anh chẳng nói câu nào hết vậy."

Vạn Côn hoàn hồn, muốn nói gì đó, nhưng mở miệng ra rồi lại không biết bắt đầu ở đâu.

Hà Lệ Chân cười cười, cũng không giục cậu. Lẩu được bung lên, nóng sùng sục. Hà Lệ Chân tách đôi đũa dùng một lần ra, khều khều sợi miến trong đó, nói với Vạn Côn: "Ăn cơm thôi."

Thực khách bên cạnh ròn rảng chuyện trò, làm cho bàn của họ càng mang cảm giác yên tĩnh. Vạn Côn cầm đũa lên, cúi đầu ăn. Hơi nóng từ lẩu hun mặt Vạn Côn, khiến cậu cảm thấy rất nóng, nóng đến hai bên thái dương giọt rần rần. Cậu ngẩng đầu, thấy mặt của Hà Lệ Chân cũng đỏ lựng. Cảnh này tựa như đã từng gặp qua. Vạn Côn sững người nhớ lại, nếu như tất cả đều có điếm khởi đầu, chắc chính là nơi này.

Không!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, cậu liền phủ nhận. Không phải tại nơi này. Phải là sớm hơn cả nơi này.

"Vạn Côn..."

Giữa hai người bọn họ, cách một một làn hơi nước phảng phất, gương mặt của Hà Lệ Chân trông mông lung, nét dịu dàng vẫn còn đó.

"Anh còn nhớ lời em nói với anh trước đây không."

Vạn Côn ngây ngẩn nhìn cô, khẽ đáp: "...Nhớ."

Hà Lệ Chân cười bảo: "Anh còn chưa hỏi xem câu nào, đã nói nhớ."

"Bất kể câu nào, anh đều nhớ cả..."

"Phải không." Hà Lệ Chân vẫn cười, "Vậy chắc anh nhớ, hồi trước em nói với anh, đợi khi anh trả hết nợ cho em, trời cao đất rộng, anh muốn đi đâu cũng có thể đi."

Cuối cùng Vạn Côn nhúc nhích, cậu ngẩng đầu, nhìn Hà Lệ Chân.

"Nơi đâu cũng có thể đi, nói một cách khác, chính là không có nơi nào để đi cả."

Đuôi mày của Hà Lệ Chân rũ xuống, không cười nữa.

Vạn Côn nói: "Em vẫn còn giận sao."

Hà Lệ Chân không trả lời.

"Anh biế... em vẫn còn đang giận." Vạn Côn duỗi thẳng cánh tay, nắm lấy tay của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân muốn rút tay về, nhưng Vạn Côn không cho. Bàn tay của cậu rất rộng lớn, rất cứng. Cũng rất ấm. Hà Lệ Chân cúi gầm đầu.

"Em không đành lòng..." Cô không dám nhìn Vạn Côn, ngay đến giọng cũng nhỏ như một chú mèo con. Vạn Côn không nhìn thấy được mặt cô cũng đủ biết rằng cô đã khóc.

Hà Lệ Chân không muốn để mắt mặt ở ngoài đường, cố gắng nhẫn nhịn, nhịn cho đến khi tay cũng run lên.

"Em không đành lòng để cho anh đi..."

Những lời động viên đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, mà vẫn không nói ra được. Hà Lệ Chân áp ủ chúng cả ngày, đến lúc vừa bước một chân qua cửa, liền thất bại. Cô rất muốn hất chén lẩu cay sôi sục trong tay lên người cậu, mắng cậu một câu đồ khốn kiếp, một câu cút ngay đi. Tường thành trong lòng sụp đổ, nước mắt của Hà Lệ Chân không ngừng rơi. Mặt của cô càng đỏ lên, như một đoá hoa nở muộn cuối thu, kết cục khởi cần đoán.

Vạn Côn nắm chặt tay Hà Lệ Chân, lặng lẽ nhìn cô. Cậu không dỗ cô, thậm chí không an ủi cô. Nhìn một Hà Lệ Chân như vậy, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu, thế mà lại là "yên tâm."

Sự cố nối đuôi nhau, khiến cậu gần như căm ghét bản thân mình, nhưng lúc này đây, người phụ nữ này, vẫn còn đối xử với cậu như vậy. Khi cậu trắng tay, lúc rơi xuống đến đáy tận cùng, người phụ nữ này, vẫn nguyện lòng khóc như vậy. Cậu yên tâm.

Hà Lệ Chân chợt cảm thấy bàn tay của Vạn Côn siết mạnh, kéo cô đến gần. Cơ thể của họ đều nhô về phía trước, Vạn Côn nói như đang tiết lộ một bí mật, bảo cô:

"Hà Lệ Chân...em biết không."

Giọng của cậu vừa mê hoặc vừa cố chấp, ánh nhìn mang vẻ gần như điên cuồng.

Cậu hơi nhếch môi, cười tàn nhẫn, cười tà ác.

"Trọn đời về sau, em sẽ không yêu được người đàn ông nào khác nữa."

Một câu nói, một kết luận của người đã ném trái hết thẳng thẳm.

Hà Lệ Chân quên mất hôm ấy cô đã về nhà ra sao. Họ chia tay nhau trước cửa quán lẩu, ai về nhà nấy. Cô chỉ nhớ, đêm ấy cô mất ngủ. Cả một đêm, cô chóng mặt, nhìn trần nhà tối đen, không ngủ được. Giữa khuya, lặng ngắt như

tờ. Hà Lệ Chân nhớ về trước đây, bắt đầu từ những sự việc mới nhất, rồi dần dần lan đi. Trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh. Con hẻm nhỏ kia, sân vận động, quán lẩu bên cạnh trường. Khu mua sắm, phòng khách, cánh đồng bắp gió lạnh từng hồi. Và cái đêm hôm ấy, cái lần cô đứng bên cạnh xe hơi, ngoái đầu nhìn.

Trọn đời về sau, em sẽ không yêu được người đàn ông nào nữa.

Hà Lệ Chân che mặt mình, trong đêm tối, đếm từng hơi thở của bản thân.

Sáng sớm, đầu Hà Lệ Chân nặng chình chịch, đeo giỏ xách đi dạy. Trong hành lang, Hà Lệ Chân không hẹn mà gặp chủ nhiệm Tường. Chủ nhiệm Tường vừa định lên tiếng, Hà Lệ Chân đã nói: "Tôi biết rồi, đã thu dọn hết đồ đạc, hôm nay dạy xong, tôi sẽ đi liền."

Chủ nhiệm Tường cau mày gật đầu, lại nói: "Bên phía học sinh, cô đừng tiết lộ."

Chủ nhiệm Tường định đi, Hà Lệ Chân thoáng ngừng, hỏi thêm một câu: "Chủ nhiệm, trường đã liên lạc với gia đình của cậu ấy chưa."

"Chưa." Chủ nhiệm Tường nói, "Chắc tuần sau."

Hà Lệ Chân khẽ nói: "Vậy thì tốt."

Đi thì cũng phải yên tâm mà đi.

Rót cuộc buổi sáng Hà Lệ Chân không cảm cự nổi, nằm bò trên bàn làm việc ngủ mất, ngủ một mạch ngang qua giờ cơm trưa, mở mắt ra, đã là 2 giờ chiều. Cô vội vàng bò dậy, chạy vào buồng vệ sinh. Cô gái trong gương hơi hốc hác, má trái còn có một vết đỏ in hằn.

Đầu tiên Hà Lệ Chân rửa mặt, quay về văn phòng, lấy ra một cái túi nhỏ từ trong túi xách, lại quay vào buồng vệ sinh. Hiện giờ đang trong giờ học, buồng vệ sinh không bóng người. Hà Lệ Chân khoá cửa, bắt đầu thay quần áo. Từ trong buồng vệ sinh đi ra, cô đến trước gương sửa sang lại một lần nữa.

Một chiếc váy đầm màu xanh nước biển. Giữa mùa này, mặc váy đầm hơi lạnh. Nhưng không quan trọng.

Về đến văn phòng, trong phòng chỉ có mỗi mình Hồ Phi, anh ta nhìn thấy Hà Lệ Chân, mắt suýt rớt khỏi tròng.

"Cô Hà...cô, cô như vậy là"

Hà Lệ Chân cười cười với anh ta.

Tiếng chuông tan lớp vang lên, Hà Lệ Chân ôm sách, bước ra ngoài. Trong hành lang học sinh chạy tới chạy lui, Hà Lệ Chân ôm sách đi về phía lớp 12/6.

Tường sơn nửa xanh bên trên, phía dưới đầy vết giày và vết banh, hết thấy như quay trở về lúc ban đầu. Hà Lệ Chân tự hỏi bản thân, tâm trạng của mình thì sao.

Cô bước vào lớp học, trong lớp ồn ào nhộn nháo, học sinh nô đùa, không ai để ý đến cô. Ánh mắt của Hà Lệ Chân không khỏi nhìn về phía hàng ghế cuối. Vẫn xuyên qua vài nam sinh, vẫn là chiếc áo sơ mi trắng ấy. Hôm nay trời đã quang.

Cánh cửa sổ bên chỗ cậu ngồi để ngỏ, ánh nắng chiếu lên áo sơ mi trắng của cậu, vô cùng chói lọi. Gió lùa tấp rèm cũ kỹ, gấu rèm quét qua quai hàm Vạn Côn, cậu vẫn chẳng buồn nhúc nhích. Bạn có nói đây không phải là vòng luân hồi, không phải định mệnh, cô sẽ không tin.

Cuối cùng có người đã nhìn thấy cô. Đối với một cô giáo dạy văn luôn ăn mặc giản dị thế mà lại mặc váy đầm lên lớp, mọi người đua nhau tỏ ra kinh ngạc, tuy nhiên cũng chỉ để ý trong vòng mười phút, sau mười phút vẫn ai lo việc nấy. Hết thấy vẫn như thường.

20 phút trước khi tan lớp, vẫn còn một chút nội dung chưa giảng xong, Hà Lệ Chân bắt chọt buông sách, không giảng bài nữa.

"Cô đã dạy các em bao lâu rồi?" Cô hỏi.

Học sinh phía dưới đang lo chờ tan lớp, bỗng nghe thấy cô giáo hỏi, có vài người đang ngủ gục ngóc đầu dậy.

"Ấn tượng của các em đối với cô như thế nào?"

Vẫn chưa có ai trả lời.

"Rất... rất tốt ạ!"

Ánh mắt của cả lớp đổ dồn lên người Ngô Uy, Ngô Uy nhìn Hà Lệ Chân, mới nói xong 3 chữ mắt đã đỏ lên. Có người lên tiếng, bầu không khí dịu lại, có nam sinh ở hàng ghế cuối nói như đang đùa: "Cô giáo, cô tốt lắm, rất tốt để bắt nạt ấy mà."

Cậu nam sinh vừa nói, cả lớp cười ồ.

Hà Lệ Chân cũng cười, "Để bắt nạt cô sao?"

"Vâng ạ." Cả lớp đồng thanh.

"Còn nữa" Một nam sinh khác nói, "Trông cô hơi quê ạ."

Bọn trẻ lại cười ồ.

Hà Lệ Chân cười hỏi: "Em xem, hôm nay cô mặc bộ này cơ mà, bộ này cũng quê sao?"

Nam sinh ấy dè miệng, nói: "Bộ này đẹp lắm nha, cô giáo, dáng người cô đẹp lắm đấy, chịu khó mặc đồ một một chút, bộ này cũng sắp lỗi thời rồi."

Hà Lệ Chân nói: "Chi cần là quần áo, đều sẽ trở thành lỗi thời." Cô cười nhạt, nhìn nam sinh ấy, lại chuyển ánh mắt đến các bạn học của cậu.

"Nhưng có một số thứ, mãi mãi sẽ không lỗi thời."

Tiếng chuông tan học vang lên.

Học sinh bắt đầu rục rịch.

Hà Lệ Chân nói: "Buổi học cuối cùng, cô cũng không dạy lô giờ được, ra chơi đi, chúc các em vui vẻ."

Học sinh lục đục giải tán. Rất nhanh, trong lớp chỉ còn lại ba người. Hà Lệ Chân, Vạn Côn, và Ngô Uy. Hà Lệ Chân nhìn Ngô Uy, "Tan học rồi, sao không ra chơi?"

Ngô Uy lắc đầu, mắt có vẻ như vẫn còn đỏ, "Cô ơi, vừa mới rồi cô nói gì vậy."

"Hà?"

"Thứ gì sẽ không lỗi thời ạ."

Hà Lệ Chân đáp: "Rất nhiều đấy, trung thực, lương thiện, dũng cảm, những thứ này đều sẽ không lỗi thời."

Ngô Uy đứng dậy, lúc đi ngang qua Hà Lệ Chân, cô vỗ vỗ vai cậu bé, nói: "Ngô Uy, chăm chỉ cũng sẽ mãi mãi không lỗi thời, sau này hãy sống vui vẻ một chút."

Ngô Uy như đánh hơi được gì đó, bất chợt ôm chầm lấy Hà Lệ Chân, bật khóc.

Hà Lệ Chân vỗ đầu cậu nhỏ, "Được rồi được rồi, làm gì thế này, em"

"Em biết rồi ạ." Ngô Uy giụi mắt, "Em đi trước đây."

Ngô Uy ra khỏi lớp, còn cố tình đóng cửa lại.

Hà Lệ Chân quay đầu, Vạn Côn dựa vào lưng ghế, hai tay đút túi, cặp chân dài vắt lên nhau, lẳng lặng nhìn cô. Hà Lệ Chân nói: "Bất kể đi bao xa, bất kể đến nơi đâu, em hy vọng tương lai sẽ để cho anh nở mặt với đời, những điều này sẽ mãi mãi không lỗi thời."

Vạn Côn vẫn lẳng lặng nhìn cô, lẳng lặng nghe.

"Đến khi đó..."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, nhìn mái tóc ngắn gọn gàng của cậu, tấm lưng rộng lớn của cậu, lồng ngực rắn chắc của cậu, và chiếc áo sơ mi trắng đang phanh nút ngực.

Vạn Côn trầm giọng, lên tiếng: "Đến khi đó thì sao..."

Hà Lệ Chân khẽ nói: "Đến khi đó, hết thấy những làm lỗi của anh, em sẽ quên hết đi."

Gió nổi lên, gió thổi rất lâu.

Vạn Côn chột đứng dậy, xách một túi xách từ dưới chân lên, đầu không ngoái lại đi thẳng ra khỏi lớp.

Con gió kia vẫn chưa ngừng thổi. Thổi tấm màn cửa bên ghé ngòai đã trống, như đôi cánh đang bay cao. Cho nên, đã trọn vẹn rồi. Hà Lệ Chân quay lên bục giảng, thu dọn sách vở. Tạm thời đã trọn vẹn.

Vạn Côn từ trong trường ra, Lý Oánh trông thấy, gọi cậu. Vạn Côn như không nghe thấy, sải bước thoăn thoắt tiếp tục thẳng tiến.

"Vạn Côn! Em gọi anh anh không" Lý Oánh xông tới nắm lấy cánh tay của Vạn Côn, da thịt trong tay như thép, Vạn Côn quay qua, lẳng lẳng hỏi: "Có việc à?"

Lý Oánh buông tay. Cô bé nhìn Vạn Côn, cảm thấy khuôn mặt vẫn vậy, nhưng con người, thì đã không còn là con người của trước đây.

"Không có gì tôi đi đây."

Vạn Côn ra khỏi trường học, đứng bên vệ đường, lấy di động ra, gọi một số. Điện thoại reo 3 lần, có người bắt máy.

"Anh ta có đó không." Vạn Côn đi thẳng vào trọng tâm.

Đây là số của tay luật sư dưới trướng Tôn Mạnh Huy, hôm đó ở trụ sở cảnh sát, luật sư Lưu mang danh là đại diện cho Tôn Mạnh Huy, tiếp xúc với cậu.

Luật sư Lưu có vẻ như chưa từng gặp màn nào thẳng thừng như thế này, hỏi: "Anh muốn tìm giám đốc Tôn?"

"Kêu anh ta bắt máy."

"..." Luật sư Lưu nói: "Giám đốc Tôn đang họp, nếu anh"

"Các người đã quyết định xong chưa."

Luật sư Lưu ở đầu dây bên kia không nhin được, muốn chửi bậy tới nơi, nhưng dù sao nề nếp lịch sự vẫn còn, hít sâu một hơi, nói: "Xin hỏi anh Vạn muốn một quyết định như thế nào, chúng tôi đã"

"Tôi nay tôi sẽ đi." Vạn Côn móc gói thuốc từ trong người ra, ngậm một điếu, đốt lên.

Đối phương không có động tĩnh.

Vạn Côn rít một hơi thuốc, chậm rãi phả ra, nói: "Nhưng không phải là tôi bỏ trốn, các người có quyết định gì, mau nói cho tôi biết."

Luật sư Lưu im lặng một lúc, có vẻ như đang suy nghĩ.

"Có một câu xin ông giúp tôi nhấn lại với anh ta." Vạn Côn nhìn xe cô xuôi ngược dọc theo con đường, khẽ nói: "Tốt nhất là các người nên mong sao có thể chinh chết tôi trong một lần, nếu không thể..." Vạn Côn thoáng ngừng, giọng điệu của cậu hoàn toàn không có vẻ như đang uy hiếp, nhưng mỗi câu mỗi chữ, đều xoáy vào tâm can người ta. "Mai đây, ông mà nhất định sẽ chinh chết các người." Luật sư Lưu đề mặc hết những lời tính nói, nghiêm túc trả lời một câu: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh truyền đạt."

Buông di động xuống, Vạn Côn đứng đó rất lâu. Cậu muốn ngoái đầu lại nhìn một lần, nhìn lần nữa nơi cô đang có mặt. Nhưng cuối cùng cậu nhin được.

Luật sư Lưu khẽ gõ cửa, bước vào trong phòng họp. Phòng ngập khói thuốc, đã họp hơn 3 tiếng đồng hồ, không khí sôi động, Tôn Mạnh Huy đang dẫn đầu hút thuốc. Luật sư Lưu đến bên cạnh Tôn Mạnh Huy, cúi người nói vài câu. Những kỹ sư công trình và quản lý hạng mục đều im. Tôn Mạnh Huy cúi đầu trả lời ông ta mấy câu, luật sư Lưu gật, rồi định đi.

"À." Tôn Mạnh Huy như nhớ ra gì, gọi giật ông, "Kêu Tiểu Vương đặt thêm một tấm vé máy bay nữa, rồi gọi điện thoại cho chú Giang giùm tôi, cứ nói tôi muốn mang thêm một người về, bên chú ấy dành ra một chỗ đào tạo cho tôi."

"Vâng."

Tôn Mạnh Huy xoay người, nói với đám bên dưới, "Tiếp tục."

Cuộc họp lại bắt đầu ồn ào.

Hà Lệ Chân mặc chiếc váy màu xanh nước biển, đứng bên cạnh cửa sổ trong hành lang, nhìn theo bóng lưng đã đứng rất lâu bên vệ đường.

"Người đàn ông ấy rất đẹp trai."

Hà Lệ Chân quay qua, Bành Thiến đang đứng cạnh cô, nhìn cô cười cười chớp mắt, "Đúng không."

Hà Lệ Chân khẽ gật đầu, "Đúng vậy."

"Cậu yêu anh ta không?" Bành Thiến hỏi

"Yêu."

Bành Thiến lại hỏi: "Yêu bao lâu rồi?"

Hà Lệ Chân thì thầm: "Cậu cũng đã nói là yêu rồi, còn hỏi mình bao lâu."

Bành Thiến im.

"Thật tuyệt vời..." Cô ấy mím mím môi, bản thân cũng mỉm cười, cùng nhìn ra ngoài cửa sổ chung với Hà Lệ Chân, lẩm bầm, "Như vậy thật tuyệt vời..."

Tương lai vô thường, nào ai có thể biết trước.

Tuy nhiên, không biết trước cũng chẳng còn quan trọng.

Hà Lệ Chân nghĩ, Vạn Côn nói trọn đời về sau cô sẽ không còn yêu được ai khác. Thật hay không, Hà Lệ Chân chưa rõ. Điều duy nhất cô có thể chắc chắn, chính là cả đời này, cô không còn có thể đối xử với ai khác như thế nữa.

Chương 59

Phiên Ngoại - Đó Là Một Ngày Thu

Về sau Hà Lệ Chân tính ra, đại khái là sáu năm trời.

Đương nhiên là không giống với mấy kiểu tình tiết của tiểu thuyết và điện ảnh, Vạn Côn không phải là hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô, trái lại, họ gần như ngày nào cũng gọi điện thoại cho nhau.

Hà Lệ Chân cảm thấy, nếu như đi ghi âm mấy ngàn cú điện thoại này lại, rồi ngồi xuống nghe hết một lượt, thì sẽ có thể cảm nhận được biến hoá của Vạn Côn theo thời gian.

Trong những cú điện thoại ban đầu, Vạn Côn chỉ nói cho cô biết, bản thân đang tham gia một khoá đào tạo. Hà Lệ Chân hỏi cậu có phải là đang làm việc ở khu công trường, Vạn Côn cười cười, nói phải.

Điện thoại của cậu toàn đến vào ban đêm, rất muộn, có khi thậm chí còn là sau nửa đêm, những khi ấy cậu không nói gì nhiều, chỉ rất đơn giản hỏi cô đang làm gì.

Cho dù đôi bên đều biết là cô đang ngủ, nhưng Hà Lệ Chân vẫn trả lời cậu đâu ra đấy, sau đó nghe một câu "Vậy nghỉ ngơi cho khoẻ đi," rồi hai người cùng chúc nhau ngủ ngon.

Thông thường là chưa hết một phút.

Loại đối thoại này, giống như một đôi vợ chồng già, thậm chí có thể nói, giống như nội dung của một cuộc đối thoại giữa ông và cháu, bọn họ cũng từ từ quen dần.

Nhưng Hà Lệ Chân cảm thấy Vạn Côn càng ngày càng trưởng thành.

Lời cậu nói càng trở nên ít đi, nhưng giọng nói càng trở nên trầm ổn.

Trước đây giọng của cậu vốn đã rất thấp, nhưng ít ra vẫn mang hơi hướng thiếu niên cố tỏ vẻ thâm trầm. Sau đó, dần dần, cũng không còn như thế nữa.

Cô có thể cảm nhận được, đó là sự lắng đọng.

Có người, gặp biến cố, sẽ đem những khó khăn và trải nghiệm của bản thân trong hai mươi năm gộp lại để lót thành một con đường rõ ràng và đơn giản nhất, nhắm thẳng về phía trước.

Cô cũng rất thường nghe ra những mệt mỏi trong giọng nói của cậu.

Cô vẫn còn nhớ, có một lần, khi ấy đang giữa mùa đông, cô mặc quần áo lông ngỗng rõ dày, đi trên con đường khuya trong giá lạnh.

Điện thoại của Vạn Côn gọi đến.

Cô vẫn còn chưa rõ cậu rốt cuộc làm gì khi đó, chỉ cảm nhận được cậu đang rất mệt, mệt đến độ không nói được một câu ra hồn.

Bên cửa Hà Lệ Chân là gió quét ào ào, cô nhét tay vào trong túi áo. Con đường giữa mùa đông, vẫn còn mang theo những tiết tấu nhất định, nếu không phải là những ngọn đèn đường màu vàng từng trạm, thì là tiếng người đi đường hối hả lướt qua.

Hà Lệ Chân cầm lấy điện thoại, dừng bước, hỏi cậu: "Mệt như thế này còn gọi điện thoại làm cái gì."

Vạn Côn hình như đang nằm trên giường, chắc đã buồn ngủ đến độ mắt mở hết nổi rồi.

Cú điện thoại đó, Vạn Côn chỉ nói hai tiếng cô giáo.

Đó là chấp niệm của cậu, hoặc có thể nói, là thói quen của cậu. Cậu vẫn quen miệng gọi cô là cô giáo, trước đây cũng vậy, bây giờ vẫn vậy, thiết nghĩ những ngày sau này chắc cũng sẽ vậy.

Đương nhiên cậu cũng đã ghé về.

Thật ra, cậu vừa mới đi được nửa tháng, biết được chuyện Hà Lệ Chân từ chức, đã suýt liêu lĩnh chạy về tìm cô.

Vẫn là Tôn Mạnh Huy giữ cậu lại: "Bây giờ cậu mà quay về, cái thá gì cũng không phải." Tôn Mạnh Huy chỉ mặt cậu mắng, "Đề cho phụ nữ phải theo cậu chịu tội sao? Cùng cậu chịu cực? Nếu cậu muốn tiếp tục như vậy, coi như tôi chưa từng đề bạt cậu đi."

Cuối cùng thì Vạn Côn vẫn ở lại.

Tôn Mạnh Huy còn nói với cậu một câu nữa. Anh ta bảo: "Vạn Côn, phụ nữ sinh ra đã có một kỹ năng xuất sắc, đó là chịu đựng. Tất cả mọi người phụ nữ đều có khả năng chịu đựng nhiều hơn họ tưởng tượng, nhất là cô gái kia của cậu."

Vạn Côn không thể phủ nhận.

Sau đó vài năm, tình hình dần dần ổn định, cậu đã quay về rất nhiều lần.

Vạn Côn đã từng hỏi cô, bị mất việc thì giải thích làm sao với gia đình?

Hà Lệ Chân nói với cậu, cô đem sự việc mình từ chức nói với cha mẹ, không nêu rõ lý do, chỉ nói công việc không thích hợp, thu nhập quá thấp, muốn tự đi tìm việc làm mới.

Bởi vì cả đời cô luôn ngoan ngoãn vâng lời, người lớn trong nhà cũng không ai có vấn đề, chỉ khuyên nhủ cô một mình bên ngoài nên chú ý an toàn.

Vạn Côn nghe xong, chỉ gật gù.

Năm thứ hai sau khi cậu ra đi, Vạn Côn bắt đầu gửi tiền cho Hà Lệ Chân. Lúc mới bắt đầu, Hà Lệ Chân sợ hết hồn, cô gọi điện thoại cho Vạn Côn, nói cậu không cần làm vậy, nói bản thân không có nhiều chỗ cần dùng tiền.

Nhưng sau đó, khi cô nhìn thấy số tiền được gửi vào tài khoản, cô cũng không nói gì nữa.

Cô biết, cậu đã không còn là một thiếu niên bị ba ngàn đồng làm ảnh hưởng đến cuộc sống.

Những lúc Vạn Côn có thể về thăm cô, thời gian luôn luôn không cách nào xác định được.

Có một lần, vẫn vào mùa đông, tuyết rơi dày, bên ngoài lạnh căm căm. Hà Lệ Chân ăn xong bữa tối, lúc chuẩn bị rửa chén, cửa nhà bị đập kêu "rầm rầm rầm."

Hà Lệ Chân mở cửa, trông thấy người đứng bên ngoài, bỗng chợt nghĩ đến một câu thơ

Đêm chợt nghe chó sủa, người về trong gió sương

Thơ nhà Đường, của Lưu Trường Khanh, "Sài môn văn khuyến phê, phong tuyết dạ quy nhân"

Tất nhiên, cửa nhà cô là cửa sắt chống trộm, ngoài cửa cũng không nuôi chó, chỉ có một con mèo tam thể to xác.

Mấy lần trước Vạn Côn về, đều báo cho cô biết trước. Sau đó thì không báo nữa.

Đây cũng không phải là do muốn đem cho cô một bất ngờ, mà vì chính bản thân Vạn Côn cũng không biết khi nào mới có thể về. Huống chi là mấy năm sau này, có mấy lần đi công tác bên ngoài, cậu sẽ bỗng dưng nảy sinh ý định, rồi đứng giữa phi trường đôi hết lộ trình.

Tôn Mạnh Huy mắng cậu mấy lần, sau đó thấy cậu cũng không vì thế mà làm ảnh hưởng đến công việc, nên để kệ.

Mỗi lần Vạn Côn về, đều chẳng được bao nhiêu ngày. Có khi đến cả một ngày cũng không đủ, đêm trước ghé qua, sáng sớm hôm sau đã phải đi rồi, giống như ở quán trọ vậy.

Cậu cao lớn thêm lên, chững chạc thêm lên, am hiểu sự đời nhiều hơn. Bao nhiêu trái tính trái nết khi xưa, dần dần đều biết cách đem dấu hết dưới da, hỉ nộ ái ố đều không lộ trên mặt.

Nhưng Hà Lệ Chân cũng cảm thấy, dường như cậu cũng không thay đổi gì mấy. Cậu vẫn như xưa, khi làm tình sẽ là người thích bật kêu thành tiếng, vẫn như xưa, sẽ là người lười biếng thích ỷ lại vào cô, vẫn như xưa, sẽ là người thích ôm cô vào lòng gọi cô là "cô giáo."

Có lẽ sự thay đổi duy nhất chính là, cậu càng đắm chìm trong tình yêu nhiều hơn. Cô lặng lẽ cảm nhận được quan hệ giữa hai người bọn họ từ từ thay đổi.

Cậu trở thành người săn sóc, cậu trở thành người thủ hộ.

Không sao, Hà Lệ Chân thầm nghĩ, tuy cậu thích thì thế nào cũng được.

Trong những năm này, người nhà của Hà Lệ Chân cũng đã từng thúc giục cô, hy vọng cô sớm lập gia đình. Nhất là cái năm cô tròn ba mươi tuổi.

Đó là năm thứ tư sau khi Vạn Côn ra đi.

Năm ấy, cha mẹ của Hà Lệ Chân hiếm hoi lắm mới có một lần tranh cãi với cô, thậm chí họ còn đích thân tìm tới, ép cô về nhà lấy chồng.

Nhưng Hà Lệ Chân không chịu.

Mẹ của cô rất hiểu con gái, biết rằng nhất định cô có lý do riêng. Bà hỏi cô, có phải trong lòng đã có người? Là người như thế nào? Nếu thật lòng thương thì đem về nhà để cha mẹ nhìn mặt một cái.

Hà Lệ Chân nói: "Anh ấy ở nơi xa."

"Ở xa, ở xa, lần nào hỏi cũng nói là đang ở xa." Mẹ của Hà Lệ Chân không khỏi nhăn nhó.

Sau cùng bị bà ép đến độ Hà Lệ Chân không còn cách nào khác, cô đành phải đem di động mở ra cho bà xem.

Bà cụ xem xong càu nhàu càng dữ hơn, bà bảo có cảm giác như con gái mình đang hoang tưởng, không biết tìm đâu ra linh cảm rồi tự vẽ cho bản thân một người đàn ông.

Sau cùng thì Hà Lệ Chân không còn biện pháp nào khác, đành kể hết cho Vạn Côn nghe qua điện thoại.

Vạn Côn nghe xong, âm thầm giật mình, sau đó mới ý thức được rằng bản thân rốt cuộc đã làm ra một việc ngu xuẩn như thế nào.

Tối hôm đó, Vạn Côn ngồi máy bay nguyên đêm quay về, theo Hà Lệ Chân đi gặp mặt cha mẹ của cô.

Hai ông bà già nguyên buổi cứ như đang trong mơ.

Hà Lệ Chân chả cần phải nói gì cả, chỉ việc ngồi một bên, ngó Vạn Côn thuận lợi ứng phó.

Cậu ăn mặc rất chỉnh tề, quà cáp mang theo để đầy một bàn, tác phong tươm tất gọn gàng, đối đáp lễ phép chừng mực. Hoàn toàn tỏ thái độ rất rõ ràng Hai bác có hài lòng với cháu không? Nếu hài lòng thì cô ấy là của cháu, không hài lòng thì cô ấy vẫn là của cháu.

Sao lại không hài lòng cho được?

Một người đàn ông cao lớn bảnh bao như thế, trông vừa có vẻ giàu có lại có nội hàm, quan trọng nhất là vẫn còn trẻ tuổi, biết tìm đâu ra. Cha mẹ của Hà Lệ Chân hài lòng đến độ muốn rơi lệ.

Tuy vậy họ vẫn có chút lo lắng riêng.

Tính cách của cha cô hơi khô khan, không biết cách nói chuyện, đành để cho mẹ cô uyển chuyển tìm cách ngỏ ý với Vạn Côn một điều số tuổi của Hà Lệ Chân không còn nhỏ nữa.

Thế nhưng lần đó Vạn Côn không đả động gì đến câu trả lời.

Hà Lệ Chân trông thấy tình thế như vậy cũng phải lên tiếng. Cô cười nói với cha mẹ mình: "Con không vội, hiện giờ anh ấy còn đang bận, đợi thêm chút nữa không sao."

Cha mẹ của cô không nói gì thêm, bởi vì họ trông thấy ánh mắt trao đổi giữa Hà Lệ Chân và Vạn Côn.

Cảm giác đó, rất khó nói ra, đại khái là chỉ dành cho nhau.

Khi ấy Vạn Côn không nói đến chuyện kết hôn, là vì lúc đó công việc của cậu không thuận lợi chút nào. Hoặc là, có thể nói, công việc làm ăn của Tôn Mạnh Huy không thuận lợi chút nào.

Tập đoàn công nghiệp Hưng Giang to lớn hơn rất nhiều so với những gì Vạn Côn nghĩ, cũng vì thế mà phức tạp hơn rất nhiều. Tiền thân của tập đoàn này chú trọng vào việc khai thác khoáng sản, bao thầu các công trình quốc tế, ngoài ra còn có những đề mục liên quan đến quang điện hậu cần vân vân, sau đó sản nghiệp lớn dần, bắt đầu phát triển đến công nghiệp xe ô tô và lĩnh vực địa ốc.

Một cơ nghiệp lớn lao như vậy, sẽ phát sinh ra những khúc quanh co.

Một năm sau khi Vạn Côn đến, liền được Tôn Mạnh Huy kéo đến bên cạnh, đem theo cùng làm ăn. Dần dần, Vạn Côn phát hiện, thực ra cuộc đời của Tôn Mạnh Huy cũng không êm ấm gì cho cam.

Tôn Mạnh Huy thân là đại công tử của Hưng Giang, dung mạo cũng chẳng ra gì, ngũ quan rất bình thường, dáng vóc phục phịch, có khối người cười sau lưng anh ta, nhưng Tôn Mạnh Huy từ trước tới giờ chưa bao giờ phản ứng.

Vạn Côn hỏi anh ta: "Vì sao không thử giảm béo?"

Tôn Mạnh Huy nói: "Cậu tưởng là bọn họ như vậy thật sự là do tôi béo à?"

Vạn Côn không trả lời được.

Tranh chấp nội bộ trong tập đoàn, vào năm thứ tư sau khi Vạn Côn ra đi, đã bước vào giai đoạn sôi sục, một đám kỹ sư cốt cán kéo về một phe, bắt đầu công khai phản đối địa vị của các công tử đứng đầu tập đoàn.

Kỳ thực mâu thuẫn đã sớm cắm rễ trước đó rồi, quan niệm và suy nghĩ của đôi bên chênh lệch quá nhiều.

Phía kỹ sư cảm thấy, đám công tử kia chẳng có công cán gì mà tự dung được ngồi lên vị trí ngon lành, nếu tập đoàn vào tay bọn công tử, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Đám công tử thì cảm thấy, kinh nghiệm thương trường của đám kỹ sư quá thấp, không hiểu biết gì về tiệc rượu xã giao, cứ tưởng chỉ có kỹ thuật là trên hết.

Có một dạo Tôn Mạnh Huy bị đẩy ra rìa tới nơi. Khi ấy tính tình của anh ta rất nóng nảy lúc nào cũng chuẩn bị nổ tung, thủ hạ cũng có không ít người nghĩ là gió đã xoay chiều, đổi qua phe khác.

Vạn Côn không làm vậy. Nhưng Tôn Mạnh Huy cũng không vì thế mà cảm thấy cậu là một kẻ trung thành gì, mỗi ngày toàn chỉ mặt cậu mắng: "Cậu là đang chờ xem trò vui!"

Tôn Mạnh Huy lẳng xuống một dạo sau đó, Vạn Côn cũng chẳng an ủi anh ta bao nhiêu.

"Cậu cũng cút đi đi." Vào lúc Tôn Mạnh Huy xuống dốc nhất, anh ta đã từng nói vậy với Vạn Côn.

Vạn Côn suy nghĩ kỹ một hồi, nghiêm túc nói với anh ta một câu: "Anh cũng ba mươi rồi, nếu phen này không xong nữa thì về nhà lấy vợ đi."

Tôn Mạnh Huy tức giận đến độ mặt sung xia hết cả lên, cầm chai rượu đỏ năm vạn trong tay đập tan nát.

Đập xong xuôi, Tôn Mạnh Huy đứng giữa văn phòng tiêu điều chỉ mặt Vạn Côn, nói: "Cậu mà không đi, thì coi như theo tôi, hai anh em chúng ta mở con đường máu mà tiến."

Cuối cùng, bọn họ đã toàn thắng.

Thật ra, hơn cả Tôn Mạnh Huy, loại công nhân bỏ nhà chạy tới công trường làm việc tay chân rồi leo được vô tập đoàn mới là loại người không ai coi ra gì, nhưng Vạn Côn chẳng màng.

Những tháng ngày khó khăn nhất trong đời đã qua rồi, tháng ngày còn lại chỉ có thể tốt hơn thôi.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Những ngày tháng yên ổn luôn làm cho ta cảm thấy, một giây sau đó cũng có thể kéo đến vĩnh hằng.

Rốt cuộc thì có một hôm, Hưng Công mở một cuộc họp. Sau khi họp xong ra, Tôn Mạnh Huy bỗng dừng hỏi Vạn Côn: "Người phụ nữ kia có còn đang đợi cậu không?"

Vạn Côn giật mình.

Lục Tố Huệ Năng gọi cái đó là gì nhỉ?

Lĩnh ngộ.

Lại là một ngày thu.

Trời xanh trong vắt.

Hà Lệ Chân đang đứng trên lớp giảng bài cho học sinh.

Trung Nhị của Dương Thành, vẫn là nơi ấy.

Năm thứ ba sau khi Hà Lệ Chân rời đi, cô lại quay về. Khi ấy chủ nhiệm Tương đã về hưu, vài ba thầy cô trong trường quen biết cô trước kia, đại khái sau này cũng đều biết tình huống của cô dạo trước.

Vì chuyện trước đây, cô phải từ chức, sau khi phục chức, cũng không có ai có thể lôi chuyện xưa ra nói gì được nữa.

Bởi vì năm đó Vạn Côn quyên góp cho nhà trường nguyên một toà thư viện, bao gồm cả tủ sách.

Trung Nhị có người vào thư viện sao?

Chẳng cần biết có hay không, dù sao thì toà nhà cũng đã dựng lên rồi, hiệu trưởng mới đến có tư tưởng rất truyền thống, trái lại cảm thấy rất ưng ý.

Thư viện có một cái tên mang ý nghĩa rất sâu xa Thư Viện Cầu Chân²

Bành Thiến mỗi lần cùng Hà Lệ Chân đi ngang qua nơi đó, đều lôi cái tên này ra trêu cô.

Chính là cái ngày thu ấy.

Trời xanh trong vắt.

Hà Lệ Chân đang đứng trên lớp giảng bài cho học sinh.

Cô đã lên tới chức chủ nhiệm, là cô giáo chủ nhiệm của một lớp mười.

Những đứa trẻ vừa lên đến cấp 3 vẫn còn trong trắng, nhưng lại tự cảm thấy mình đã rất lớn rồi, vừa mâu thuẫn vừa đáng yêu.

Trong lớp, Hà Lê Chân đang giảng một bài tản văn mang tên "Mùa Thu Cổ Đô" của Uất Đạt Phu. "... Tiếng kêu râm ran yếu ớt của ve sầu là âm thanh càng đặc thù trên đất bắc: bởi vì phương bắc nơi nơi đều có cây xanh, nhà cửa lại thấp, cho nên dù ở chỗ nào đi nữa, cũng có thể nghe tiếng bọn chúng ngân nga..." Giọng đọc của Hà Lê Chân chậm rãi khoan thai, câu chữ rõ ràng.

Mỗi khi đọc xong một đoạn, cô sẽ ngừng lại, giảng giải cảm nhận của bản thân đối với đoạn văn ấy, sau đó hướng dẫn cho học sinh chú ý đến những câu từ máu chốt để bắt đầu tiến hành phân tích.

"Đoạn tản văn này mang theo một nét u sầu mang mác, nhưng vẫn truyền cho ta một cảm giác ấm áp, các em cảm thấy vậy không?" Hà Lê Chân đứng trên bục giảng đặt câu hỏi, học sinh bên dưới vẫn như cũ, ai ngủ cứ ngủ, ai mơ màng cứ tiếp tục mơ màng.

"Các em nên có cảm giác như vậy, văn học và tình cảm con người có sự tương thông. Những tác phẩm hay ho đều bắt nguồn từ cuộc sống, bắt nguồn từ những cảnh vật hoặc cảnh sắc khiến cho các em rung động. Hiện giờ các em vẫn còn nhỏ, cho nên không lĩnh ngộ được nhiều như vậy, sau này có thể sẽ có một cơ hội như thế khi các em mang thân tha hương nơi xứ người, bỗng nghe được hoặc trông thấy được một cảnh nào đó, hoặc một đoạn văn nào đó, trong đầu các em sẽ chợt trỗi dậy một ký ức tự nơi sâu thẳm trong trái tim. Đến lúc đó, các em mới hiểu được, thì ra một ký ức tưởng như rất tầm thường khi xưa, lại quan trọng đối với các em đến nhường nào."

Học sinh vẫn như cũ, lờ vào tai trái ra tai phải, Hà Lê Chân cũng không phiền lòng, cầm sách lên, nói: "Các em hãy tự phân tích một chút."

Học sinh nhắc bút lên, hí hoáy viết vào trong cuốn tập.

Trong vài phút rảnh rỗi hiếm hoi còn sót lại của tiết học, Hà Lê Chân quay đầu ngó ra ngoài cửa sổ.

Chỉ mới vào thu cách đây không lâu, khí trời chưa lạnh lắm, cánh cửa sổ trong lớp học vẫn còn để mở, ngoài song ánh nắng chan hoà, trời cao trong vắt.

Một phút sau, Hà Lê Chân hỏi đám học sinh: "Phân tích xong chưa? Có bạn nào có thể đứng dậy chia sẻ một chút không?"

Dĩ nhiên chẳng có ai giơ tay.

Hà Lê Chân cũng quen rồi, quay về bục giảng, nói tiếp: "Cô sẽ giảng một chút về đoạn văn đó."

Cô vừa giảng giải vừa lo học sinh không kịp nhớ, xoay người viết thêm lên bảng. Vừa viết vừa đọc chữ đang viết xuống: "Khô văn thứ nhất là vậy..."

Chính vào lúc này, Hà Lệ Chân bỗng như có linh tính, một điều gì đó sẽ xảy ra.

Chưa tới nửa phút sau, cô nghe thấy từ ngoài cửa sổ vang lên một tiếng kêu gọi, âm thanh ấy rất rõ ràng, hơi sức sung mãn, truyền đi rất xa, vang vọng giữa sân vận động.

Trong một khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Tuy nhiên chỉ có thời gian của cô là đang đứng lại.

Nắng vàng rực rỡ, lớp bụi đang bay trong không trung, từng hạt từng hạt lao xao.

Trong tay Hà Lệ Chân là viên phấn, đầu ngón tay nhuốm bụi phấn, rịn rít.

Nghe ra được đó là tiếng của Vạn Côn, là cậu đang hô to hết lần này đến lần khác: "Cô giáo"

Hô cho đến khi gần như tất cả mọi học sinh trên lầu đều nhào người ló đầu ra khỏi cửa sổ ngó xuống, cậu cũng chẳng màng.

Đối với những chuyện như vậy, cậu luôn luôn chẳng màng.

Không có người trả lời, cậu đợi vài phút, sau đó lại hít sâu vào một hơi, tiếp tục hô hoán vang dội: "Cô giáo"

Trên sân vận động, cậu đứng ngay chính giữa, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là một bộ âu phục đắt tiền. Hai tay của cậu chống hai bên hông, đề lên chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong, đem vạt áo khoác hát hết ra đằng sau; đầu hơi ngược, khiến cho hầu kết càng nhô cao hơn; quần tây thẳng tắp, thắt lưng vẫn là chiếc có khoá bằng kim loại màu vàng kim, đang loé sáng dưới ánh mặt trời tựa như bất kể là loại quần áo nào, cậu cũng có thể mặc thành một dáng vẻ đầy khí chất lưu manh.

Nhưng cũng nhờ dáng vẻ này mà cậu có thể thoải mái dùng một buồng phổi mặc sức hô hoán. Bởi vì có như vậy, mỗi một lần cậu cất tiếng kêu, đều tựa như có thể xé toạc chân trời.

Cách nơi cậu đứng không xa có một chiếc xe ba bánh đang đậu ở đó. Có mấy người đang tựa vào xe, ngó xem đầy kích động.

Giờ chơi sao, kim cương vương lão ngũ ưu tú nhất của Hưng Công sắp lấy vợ rồi, làm gì có chuyện không có người muốn tới hóng chuyện.

Bọn học sinh như điên rồi, quang cảnh hiếm có này, bàn tán nguyên một học kỳ còn không hết nữa là.

Hà Lệ Chân vốn không có cách nào để kiểm soát tình hình trong lớp.

Không, cô vừa buông sách vừa nghĩ bụng, là cô có khả năng kiểm soát.

Hà Lệ Chân xuống lầu, rời cầu thang, bước về phía sân vận động.

Cô hoàn toàn không quen được với cảnh trăm nghìn ánh mắt đổ dồn về phía mình.

Vạn Côn cũng hiểu, bản thân cậu tự động chạy lại.

Bành Thiển đang đứng bên cửa sổ, nhào ra ngoài hơn ai hết, còn cất tiếng huýt sáo. Tất cả học sinh trên lầu đã nhận ra được nhân vật nữ chính là ai, lập tức cất tiếng reo hò vang dội.

Dưới ánh mặt trời, ánh mắt của Vạn Côn đen láy.

Hà Lệ Chân nhìn nhìn cậu, nói: "Anh có cách nào đừng chơi trội như vậy được không, đây đang là trường học."

Vạn Côn hơi hé miệng nhếch mép nhe răng, cười rất khoa trương.

"Dù sao đi nữa, gây ảnh hưởng đến việc học hành của người khác luôn chẳng có gì hay ho, anh xem học sinh đều "

"Để em đợi lâu rồi."

Một câu nói trầm thấp của cậu, khiến cho cổ họng của Hà Lệ Chân thít chặt lại, muôn vàn cảm giác nổi lên trong tim.

Cô cúi đầu.

Vạn Côn lại bước tới gần thêm nữa, dáng người cao lớn của cậu chắn hết mọi ánh mặt trời.

"À..." Vạn Côn khẽ gật gù, tựa như đang suy tư, "Năm nay hình như là anh hai mươi sáu tuổi."

Hà Lệ Chân khẽ nói: "Đến cả tuổi của mình bao nhiêu anh còn không nhớ nổi?"

Vạn Côn cười, bảo: "Em còn nhớ năm em hai mươi sáu tuổi không?"

Hà Lệ Chân không nói gì nữa. Vạn Côn cúi người, khẽ thì thầm trước mặt cô: "Lúc em hai mươi sáu tuổi, đã gặp trúng anh."

Hà Lệ Chân cứ có cảm giác là mình sắp muốn khóc tới nơi, trong lòng tự nhủ, đừng khóc, mắt mặt lấm, cả một trường còn đang nhìn mình đấy.

"Giờ đây anh đã hai mươi sáu tuổi rồi." Vẻ mặt của Vạn Côn mang chút xa vắng, bao nhiêu ký ức của ngày xưa như trời dấy. Cậu khẽ cười một tiếng, nói tiếp: "Anh đến cưới em."

Hà Lệ Chân vẫn đang còn tự nhủ trong lòng, đã ba mươi mấy rồi, nghe người ta nói có vài câu đã khóc, thật là uổng công sống tới chừng này tuổi.

Vạn Côn nói: "Có trách anh nói câu này hơi muộn không?"

Hà Lệ Chân mím chặt môi, cô có cảm giác như chỉ cần cô hé miệng, bao nhiêu nước mắt nhất định sẽ không còn cách nào ngăn được.

"Đừng trách anh." Vạn Côn nói, "Đều trôi qua quá nhanh đi." Cậu cúi đầu, ngữ khí rất bình đạm, "Sáu năm nay, xảy ra không ít sự việc, nhưng em biết không, mỗi khi anh nhớ lại, luôn cảm thấy không được sống một cách thoả thích như mấy tháng của một năm đó."

Hà Lệ Chân chẳng biết nên khóc hay cười, lên tiếng trách cậu: "... Nói như vậy là sao?"

"Cho nên anh mới quên hết thời gian." Vạn Côn bảo.

Hà Lệ Chân ngược mắt, mắt long lanh ánh lệ nhìn cậu, nói: "Vạn Côn..."

Vạn Côn gật đầu, hỏi: "Sao?"

Hà Lệ Chân nói: "Sáu năm nay đã xảy ra những gì, em không rõ nữa, nhưng trình độ dày mặt của anh đã càng cao siêu hơn trước đây, đó là sự thật."

Câu nói này bị mấy chàng công tử đứng phía sau nghe được, cười ầm lên.

"Chị dâu uy vũ, cuối cùng cũng có người dám nói ra những lời này!"

Vạn Côn quay ra sau trừng mắt một cái, nạt: "Các cậu đứng đây làm gì?"

"Giờn à, chàng Côn nhà mình câu hôn, anh em chúng tôi tất nhiên cần có mặt ở hiện trường."

Bà con xôn xao đồng ý, anh chàng đó còn giơ máy quay phim trong tay lên, lắc lắc, trêu: "Tôi đã ghi băng hết rồi."

Vạn Côn không nói gì, cảm hơi hếch lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Anh chàng đó thành khẩn: "Cậu yên tâm, trước mặt cô giáo cậu luôn rất đẹp trai."

Vạn Côn nhướn nhướn mày, đe: "Muốn quay thì cầm cho đàn hoàng mà quay, về nhà mà cảnh trong phim bị rung, tôi xé xác cậu ra."

"Xin ngài yên tâm, trình độ rất chuyên nghiệp."

Vạn Côn gật đầu, xoay người, bắt chợt vươn tay ôm lấy Hà Lệ Chân đang không chút phòng bị nào, vừa ôm một cái bắt đầu hôn.

Trong tiếng hoan hô reo hò vang dội khắp trời, cậu cúi nhìn người con gái ở trong lòng mình đang xâu hổ đến mức không dám hé mắt, nét mặt vẫn mang một bộ dạng vô cùng chấn định, nhưng kích động trong lòng cậu, không sao tả xiết.

"Trong sáu năm qua, đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng em biết không, mỗi lần anh nhớ lại, luôn cảm thấy không được sống một cách thoả thích như mấy tháng của một năm đó."

"Anh cũng thật lòng cảm thấy, trong mấy tháng kia, anh đã sống hết một đời của mình."

Đó là một ngày thu.

Trời xanh trong vắt.

Chương 60

Phiên Ngoại Của Hẹn Ước Sinh Thời

Dương Chiêu đã dạo quanh khu triển lãm xe rất lâu.

Trần Minh Sinh có cảm giác như cô xem khu triển lãm xe này như một cái siêu thị, chọn tới chọn lui, cái nào cũng hỏi ý kiến của anh.

"Anh thích chiếc nào?"

Trần Minh Sinh nói: "Chiếc nào cũng được."

"Chiếc nào cũng được là sao."

"..." Trần Minh Sinh nhảm trong bụng thì chiếc nào anh cũng mua không nổi, dĩ nhiên là chiếc nào cũng được.

Đầu năm, Dương Chiêu muốn mua xe mới. Trần Minh Sinh hỏi cô vì sao mua.

"Không phải đã có một chiếc rồi sao."

"Mua chiếc lớn hơn một chút." Dương Chiêu nói, "Xe việt đã được không."

Trước đó không lâu, Dương Chiêu tham gia một cuộc triển lãm bên Mỹ, lúc bay về nước, tùy tiện mua một cuốn tạp chí ở phi trường. Trong đó có một bài báo đã để lại ấn tượng sâu sắc đối với cô, bài báo rất dài, tóm tắt đại ý là "trong tim của mỗi người đàn ông là một giấc mơ xe việt dã."

Cô về nhà ôn kỹ lại những lúc ở bên Trần Minh Sinh, càng nghĩ càng thấy Trần Minh Sinh thật ra rất yêu thích xe ô tô.

Cho nên hôm nay mới có một màn này.

"Trần Minh Sinh, không có kiểu "chiếc nào cũng được" được, phải có một chiếc nào đó anh thích." Trần Minh Sinh chống nạng đứng bên cạnh cô, "Chiếc nào cũng được, thật mà, em cứ mua chiếc nào em thích đi."

Đàn ông thật phiền phức, cái gì mà lấp lự đôi đàng. Dương Chiêu thầm khinh bỉ trong lòng, quay đầu quan sát, trông thấy một chiếc màu đỏ bạc đô, cô chỉ xe đó hỏi Trần Minh Sinh: "Chiếc đó thấy sao?"

Trần Minh Sinh quay qua ngó, "Rất tốt."

"Đó là xe gì..." Dương Chiêu đứng hơi xa, không nhìn thấy rõ nhãn hiệu, đám đông chen lấn, khó lách được qua, Trần Minh Sinh nắm lấy cánh tay của cô, nói: "Khởi đi, Porsche Cayenne."

"À." Dương Chiêu gật gù, "Em thấy "

"Xe khi gió gì thế này."

Dương Chiêu vừa nói được nửa câu, liền nghe bên cạnh mình có người lên tiếng. Thật ra ở một nơi triển lãm xe như thế này, người đông nhưng nhúc, vốn chẳng ai dư hơi đi nghe người khác nói gì, nhưng giọng nói kia lại cứ như thế mà lọt vào tai của Dương Chiêu.

Vạn Côn hôm nay cũng muốn đi mua xe.

Hà Lệ Chân cứ khuyên cậu mua xe gì bình dân một chút, Vạn Côn thuyết phục cô như vậy.

"Em nói xem mua xe thì điều gì quan trọng nhất?"

Hà Lệ Chân ngẫm nghĩ, nói: "An toàn..."

"Đúng vậy, an toàn trên hết. Muốn an toàn, xe cần phải kiên cố một chút, muốn kiên cố, thì đi mua xe việt dã." Vạn Côn mặt căng căng, bộ dạng kiểu "lời anh nói chính là chân lý."

"Anh cũng không thể chỉ chọn cái nào kiên cố được."

"Anh nói em nghe, Trung Quốc không cho lái xe tăng, nếu không anh đã mua xe tăng rồi."

Hà Lệ Chân hết lời.

Vạn Côn lăn lộn bên ngoài mấy năm, lúc mới quay về, tưởng chừng đã thay hình đổi lột thành cục phẩm.

Nhưng chỉ qua vài hôm ở nhà, đã trở lại nguyên hình.

Lưu manh, mặt dày thói tha.

Thế là Hà Lệ Chân đành thuận theo cậu, chỉ một chiếc xe việt dã, "Cái đó thấy sao?"

Vạn Côn liếc chiếc Cayenne bóng đến loá mắt, nói một cách kinh bỉ: "Xe khi gió gì thế này." Ngó thêm mấy cái nữa, càng không thích. "Sến quá, cho mấy mợ lái."

"Sao lại thành sến rồi." Hà Lệ Chân nói, "Em thấy rất đẹp mà."

Vạn Côn nhớ ra điều gì, nói như đang kể chuyện đùa với Hà Lệ Chân: "Xe này Tôn Mạnh Huy gọi là gì biết không?"

"Gọi là gì?"

"Xe vợ bé."

"Không nói láo với em, mấy lão già trong văn phòng toàn mua mới xe đó không."

Hà Lệ Chân cười cười, "Anh cũng mua rồi à?"

Vạn Côn kéo cô vào lòng, cúi đầu, mỉm cười nói: "Anh mua? Video cầu hôn của ông đây đã được mấy ngàn nhân viên của Huy Vạn xem hết rồi còn gì."

Hà Lệ Chân giãy ra, "Đừng quậy, ở nơi công cộng anh ý tứ một chút, nhiều đó người đang ngó đấy."

"Ai ngó đâu, ai "

Vạn Côn vừa trêu Hà Lệ Chân vừa làm bộ như đang nhìn trái nhìn phải. Không phải chứ, quả thật có một cặp mắt đang chiếu tướng.

Huống chỉ ánh mắt khác với người xung quanh.

Vạn Côn chậm rãi đứng thẳng người.

Cô gái kia mặc một chiếc váy dài, mắt đen tóc thẳng, mặt vô cảm, chỉ lạnh nhạt nhìn cậu.

Ánh mắt tuy lạnh nhạt, nhưng Vạn Côn rút cuộc cũng đã lẫn lộn ngoài đời nhiều năm, không thể nào không nhìn ra đối phương đang kinh mình.

Cậu liếm liếm răng, hơi nghiêng đầu, chẳng kiêng dè gì nói: "Nhìn cái gì?"

Giọng điệu của Dương Chiêu rất bình tĩnh, nhưng mở miệng đã chất vấn: "Cậu nói cái xe này gọi là gì?" Vạn Côn nghe ra, câu hỏi này chỉ là cái cớ. Cậu nhướn nhướn mày, chuẩn bị ứng chiến. Hà Lệ Chân rói rít níu lấy cậu, thấp giọng thì thào: "Đừng nói tầm bậy, đi thôi..." Cô gật đầu mấy cái với Dương Chiêu, "Xin lỗi nhé, anh ấy nói lung tung thôi." Nói xong, liền kéo Vạn Côn đi mất.

Dương Chiêu nhìn theo hai người hoà mình vào trong đám đông, rồi biến mất.

Sau lưng bỗng truyền đến một tiếng cười nhạt.

Dương Chiêu ngoái đầu, Trần Minh Sinh kịp thời khép miệng lại, nhưng nét cười còn vương trên khoé môi.

Dương Chiêu hít sâu một hơi, "Anh cười gì?"

Trần Minh Sinh lại không nhịn được nữa, bị câu hỏi này của cô chọc cho cười, nắm lấy tay của Dương Chiêu, thấp giọng nói: "Đến cả cười cũng không được sao?"

Giọng của anh không cần biết thấp hoặc nhẹ đến độ nào, sẽ luôn luôn lọt vào tai Dương Chiêu rất rõ ràng. Cô cúi đầu, tay hơi dùng sức, Trần Minh Sinh thông thả bọc lấy nguyên bàn tay của cô.

Dương Chiêu ngược mắt, "Đói không?"

Trần Minh Sinh: "Đói."

"Tìm chỗ nào ăn đi vậy." Dương Chiêu ngó một vòng, khu triển lãm xe không có bao nhiêu quán ăn ra hồn, chỉ lèo tèo dăm quán thức ăn nhanh. Dương Chiêu nói: "Muốn ra ngoài ăn không? Hay là ăn tạm đây một chút."

"Được."

Trong tiệm thức ăn nhanh đã sớm không còn chỗ, hầu hết thực khách đều bung hộp đồ ăn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Dương Chiêu hơi xót cho Trần Minh Sinh, đã bị đi vòng vòng cả buổi rồi mà còn không có chỗ ngồi nữa thì mệt chết được. Cô bảo Trần Minh Sinh đứng xếp hàng mua cơm hộp, còn cô thì đi tìm chỗ. Không ngờ thật trùng hợp có người vừa ăn xong, Dương Chiêu chạy lại, đặt túi xách lên bàn, sau đó thấy trước mắt xẹt qua, một bóng người cao lớn ngồi ngay xuống ghế.

*H*ai người nhìn nhau.

Thật là oan gia ngõ hẹp mà.

Dương Chiêu bảo: "Tôi tới trước."

Vạn Côn cầm hai hộp cơm trong tay, dựa lưng vào ghế, "Tôi ngồi trước."

Dương Chiêu nói: "Túi xách của tôi đã đặt ở đây rồi."

Vạn Côn cười lạnh một tiếng: "Nhưng cô đâu có ngồi đâu."

Dương Chiêu lạnh nhạt: "Vị này, cậu có phải là người cướp chỗ hay không, chúng ta đều biết tổng trong bụng. Bây giờ mời cậu đứng lên."

Vạn Côn cười lạnh một tiếng, không sai, chỗ là cậu ta cướp, thế thì đã sao.

"Lấy giỏ xách của cô đi, tôi cần đặt đồ xuống."

Mọi người xung quanh bu lại, Vạn Côn dáng người cao lớn, thể trạng cường tráng, mặt thì có vẻ rất du côn, rõ ràng không phải loại dễ chọc vào. Mọi người đều cảm thấy cô gái yếu đuối kia sẽ phải nhượng bộ trước.

Nhưng họ đã làm. Cô gái kia không có chút ý định nhượng bộ nào.

"Thưa anh, đây là chỗ của tôi, mời anh đứng lên cho."

Hà Lê Chân đã vào phòng vệ sinh, mình Vạn Côn bung hai hộp cơm nóng, tay đã bắt đầu thấy hơi muốn bị phỏng, nhưng trông không ra thay đổi gì trên mặt cậu.

"Tôi không đứng đây, làm gì nhau?"

"Sao thế?"

Một giọng nói âm áp trầm thấp, Dương Chiêu ngoái đầu, Trần Minh Sinh đã mua xong thức ăn, đang bước tới. Một tay anh chống nạng, tay kia bung hộp cơm. Dương Chiêu đón lấy, dời túi xách của mình đi.

Vạn Côn lập tức muốn bỏ hộp cơm của mình xuống.

Dương Chiêu đã sớm đoán được cậu sẽ làm vậy, một tay chặn hai hộp cơm của cậu, một tay đặt đồ của Trần Minh Sinh xuống bàn. Vạn Côn phản ứng cũng nhanh, chống hai hộp cơm lên nhau, thoát được một tay để gạt cô ra. Nhưng đang gạt được mới một nửa, có thêm một cánh tay nữa cản cậu lại.

Vạn Côn ngược lên, người đàn ông đứng trước cậu đang rũ mắt, giọng nói càng thêm trầm.

"Anh bạn, làm gì đó?"

Vạn Côn cười.

Miệng cười, mắt không cười.

Cậu buông hai hộp cơm trong tay, hộp cơm rớt xuống văng vãi tung toé.

Lúc bấy giờ bà con xung quanh mới bắt đầu cảm thấy Vạn Côn hơi có vẻ khác người thường.

Người đứng trước mặt kia chỉ có một chân thôi đó, chiếu theo truyền thống đạo đức tốt đẹp của Trung Hoa thì nên nhường người khuyết tật đó, cậu không nhường chỗ thì thôi, xem ra còn đòi gây lộn nữa.

Không phải là đang bắt nạt người ta sao.

Có lẽ trong nguyên một quán ăn này, chỉ mỗi mình Vạn Côn có thể nhìn ra là người đàn ông ấy thực chất có mấy cân mấy lạng. "Có thể thử rồi coi." Hai tay Vạn Côn hơi chống bên hông, ngó chằm chằm vào mặt Trần Minh Sinh, "Coi coi các người hôm nay có thể chui vào chỗ này ngồi hay không."

Dương Chiêu gạt phăng tay của Trần Minh Sinh ra, đứng chắn ngay trước người anh, nhìn Vạn Côn. Giọng điệu vẫn lạnh nhạt, nhưng ánh mắt thì đã đóng băng.

"Tôi cảnh cáo cậu, đừng giở trò."

Vạn Côn nói: "Vậy thì phải xem các người "

"Vạn Côn?"

Lại thêm một giọng nói khác xen vô, mọi người đều quay qua nhìn, một cô gái bước vào quán, đang lách qua đám đông bước tới. "Chết mẹ." Vạn Côn thấp giọng chửi một câu, cun cút chạy lại, về hùng hổ vừa rồi vẫn còn, đám đông tự động tách ra một lối đi.

Hà Lệ Chân đến trước mặt Vạn Côn, ngó ngó cậu, rồi lại ngó Dương Chiêu và Trần Minh Sinh.

Lúc cô trông thấy Dương Chiêu, rõ ràng khựng lại, nhận ra cô ta là cô gái lúc nãy. Cô liếc mắt trông thấy chỗ bàn ăn, lập tức hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người xung quanh đều đang nhìn họ, mặt của Hà Lệ Chân không khỏi đỏ gay lên, lại vừa khéo trông thấy Trần Minh Sinh đang chống nạng, cô chỉ muốn tìm một kẽ hở dưới đất mà chui vào.

Cô cũng không dám bước tới, chỉ đứng yên chỗ cúi thấp đầu, lí nhí nói: "Xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi sẽ đi ngay."

Vạn Côn bất mãn, "Đi cái gì mà đi, thế "

Cánh tay nhói đau, Hà Lệ Chân véo cậu một phát, cậu cúi đầu, trông thấy cô đang đỏ mặt tía tai. "Anh không đi em đi!"

Hà Lệ Chân quay đầu đi mất, Vạn Côn "Ồi" lên mọi tiếng, rượt theo.

Phía sau có người gọi với theo: "Đồng... Đồng hồ còn ở đây này" Vẫn không thấy quay đầu.

Quần chúng cảm khái, thì ra sợ vợ, chỉ giỏi làm bộ ra vẻ.

Dưới ánh mắt của bà con cô bác, Dương Chiêu mặt tỉnh bơ ngồi xuống ghế. Trần Minh Sinh thử ướm lời: "Có muốn... đổi chỗ khác ăn?"

"Tại sao?" Dương Chiêu lập tức ngó anh, "Đây là chỗ của chúng ta, em tới trước mà."

"Được được." Trần Minh Sinh lấy chiếc đồng hồ trên hộp cơm đi, Dương Chiêu liếc mắt nhìn một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, thấp giọng gằn như nghe không ra tiếng, nói: "Giàu mới nổi."

Vừa ngẩng lên, Trần Minh Sinh vừa khẽ cười vừa tách đĩa. Dương Chiêu lại cảm thấy sắc mặt mình chắc khó coi, lặng lẽ cúi đầu ăn cơm.

Phía bên kia, Vạn Côn rất nhanh đã đuổi kịp Hà Lệ Chân.

"Làm gì thế." Tro trên.

Hà Lệ Chân vẫn rảo bước, Vạn Côn níu cô lại, "Cô giáo..."

Hà Lệ Chân lập tức dừng chân.

"Anh đừng kêu tôi là cô giáo, tôi không có dạy ra học sinh nào ngỗ ngược như anh."

Vạn Côn co một chân, đứng nghe câu được câu chẳng.

"Giữa đường giữa chợ anh đi cướp chỗ của người ta làm cái gì? Anh trẻ trung trai tráng lại đi giành chỗ với một cô gái, anh thật là hay ho quá đỗi. Huống hồ, huống hồ bạn " Hà Lệ Chân không biết nên nói sao cho phải, "Bạn trai của người ta chân còn mang khuyết tật, phải chống cả nạng đó, anh lại "

Vạn Côn nghe tới đây, ngẩng đầu lên.

"Gã đàn ông đó không phải tay vừa."

Hà Lệ Chân vốn nghe không vô: "Nhuông chỗ cho người già, trẻ em, và người bệnh tật anh lẽ ra phải học xong từ dưới tiểu học rồi mà, anh thật là không biết xấu hổ."

Vạn Côn chớp chớp mắt, bỗng chột nhoẽn miệng cười, khoác tay ôm ngay lấy Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân giãy giụa, nhưng không thoát.

"Vạn Côn!"

"Đừng giận đừng giận." Vạn Côn phủ bàn tay to lớn lên bụng của Hà Lệ Chân, nói: "Em còn nói chưa xong lúc này, già yếu bệnh tật, sau đó còn có thai phụ nữa đấy."

Hà Lệ Chân đỏ mặt, khí thế phê bình cũng xịu mắt.

Vạn Côn tỉnh rụi nói: "Làm con anh bị mệt thì ai lo? Huống chi con mẹ kia..." Vạn Côn nghĩ đến mặt Dương Chiêu, lại hơi nghiêng răng nghiêng lợi, "Cái mặt rất muốn ăn đòn, anh thật là"

"Em thấy anh mới là người muốn ăn đòn." Hà Lệ Chân lấy tay bắt đầu đánh, "Buông tay ra, chúng ta đi ra ngoài ăn."

"Được được được, em nói sao cũng được."

Phía bên này, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đã ăn cơm xong, ra khỏi quán. Dương Chiêu nói với Trần Minh Sinh: "Em ra ngoài đứng một chút."

Trần Minh Sinh gật đầu, thấp giọng bảo: "Được, anh đi với em."

Hai người ra khỏi cửa chính của chỗ triển lãm xe, Dương Chiêu đốt một điếu thuốc.

Trần Minh Sinh dựa vào một cây cột đứng đợi. Dương Chiêu hút được một nửa, liếc mắt qua.

"Mệt không?"

Trần Minh Sinh nói: "Không sao."

Dương Chiêu đến bên cạnh anh, một tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng của anh. Trần Minh Sinh khẽ cười một tiếng, "Còn tức à?"

Dương Chiêu lắc đầu, "Không đáng."

Trần Minh Sinh vươn tay gạt vài sợi tóc mai loà xoà trước trán của cô, "Vốn là không đáng."

Dương Chiêu ngược mắt, Trần Minh Sinh hôn nhẹ một cái.

"Không cần lo cho anh." Anh nói.

Dương Chiêu không nói gì.

Trần Minh Sinh cúi người, thì thầm bên tai cô, "Thân thể của anh khoẻ hay không, em còn không biết sao?"

Dương Chiêu nóng mặt, không nhịn được cười, "Trần Minh Sinh, cái đồ mắc dịch."

Trần Minh Sinh ôm lấy cô, thản nhiên đáp: "Vậy sao."

Chương 61

Phiên Ngoại - Ngày Nhà Giáo

Vài hôm trước ngày nhà giáo, trong trường bắt đầu rầm rộ. Nhóm giáo viên khối lớp 12 quá bận rộn, đến lượt hai nữ giáo viên bị giao cho công việc đi treo băng rôn trước cổng trường.

Bành Thiên mặt một đống.

"Ngày nhà giáo, ngày nhà giáo, thiệt tình là toàn nhà giáo đi chúc mừng nhà giáo, hoa tươi tự mình mua, băng rôn tự mình treo."

Hà Lệ Chân đứng trên ghế, cánh tay giơ cao, "Cậu nhìn trước xem có băng chưa?"

Bành Thiên: "Chưa, cột vào đi."

Hà Lệ Chân cột băng rôn xong, bước xuống phải tay, ngửa đầu đọc: "Biển Học Như Gió Xuân, Ôn Thầy Cô Sâu Hơn Biển Đông"... Cũng không tệ nhỉ."

Bành Thiên: "Ha ha." Kéo tay của Hà Lệ Chân, "Đi thôi đi thôi, còn phải mau đi nhìn coi bên chỗ thầy Hồ làm việc tới đâu rồi."

Trải qua hai ngày cố gắng, sân trường một biển ảm cúng, hoa lá khắp nơi, cờ quạt phát phới, chứng tỏ công việc đã được thi hành vượt xa mức độ trung bình.

Lãnh đạo của trường quy định giáo viên trong ngày lễ này cần phải thống nhất trong cách ăn mặc, Hà Lệ Chân sớm đã chọn trước một bộ đồ công sở, giặt sạch ủi phẳng.

Sáng sớm tới trường.

Ở cổng trường có không ít học sinh tự giác tặng hoa và quà cho thầy cô, tuy chỉ là những đoá hoa không đáng bao nhiêu tiền, nhưng lại mang nhiều ý nghĩa đối với thầy cô.

Bành Thiển trước đó mấy ngày còn cảm râm, giờ đây đang đứng trước cổng trường nhận hết đoá hoa này đến đoá hoa khác, mặt không giấu được nụ cười, mạnh tay xoa mặt của những bạn học nhỏ.

Hà Lệ Chân bước đến gần, khẽ cười thì thầm với cô ấy: "Này, hôm bữa là ai nói ngày nhà giáo toàn là nhà giáo chúc mừng nhà giáo đấy? Sao hôm nay lại nhận nhiều hoa thế này?"

Bành Thiển nghiêng đầu, mặt mang nụ cười xấu xa.

"Nhiều hoa thế này"? Cô giáo Chân, cô nói chuyện cũng phải chừa cho mình một chút đường lui."

Hà Lệ Chân ngơ ngác.

Năm phút sau, đợi đến khi Hà Lệ Chân bước vào lớp của mình, mới hiểu ý nghĩa sâu xa của lời Bành Thiển nói.

Lớp học của cô không đủ để nhét hai trăm bó hoa, bục giảng và lối đi cũng bị chiếm dụng chật ních, khác với những đoá hoa nhỏ xinh ngoài cổng trường, những bông hoa này bông nào bông nấy rõ to, cánh hoa long lanh sương, tươi roi rói, hương thơm nức mũi. Đây là bao nhiêu đoá đây trời.

"Năm ngàn một trăm ba mươi một đoá." Lớp phó học tập ngồi ngay bàn đầu tựa như đọc được ý nghĩ trong lòng của cô, lên tiếng đáp.

Mọi người xôn xao hỏi, Hà Lệ Chân cúi gằm đầu làm rùa rụt cổ, ậm ờ lúng búng nói mình cũng không biết.

Sao lại có thể không biết...

Trước đây bị Vạn Côn lôi đi tham gia một hôn lễ của người bạn trong công ty của cậu, trên thảm cỏ xanh nơi tiến hành nghi thức, vị chủ trì khẳng khái ngưỡng mộ giới thiệu lối đi được đặt tổng cộng 1314 (Yī sān yī sì) đoá hoa hồng, tượng trưng cho tình yêu một đời một kiếp của cô dâu và chú rể.

Lúc ấy Vạn Côn ngồi bên dưới, nhàm chán bút lá bên cạnh.

Nhà hàng của hôn lễ kia rất sang trọng, trong sân vườn cây cối không phải là những loại thường hay thấy ven đường, mắt thấy cảnh cây được tía tốt vô cùng trang nhã sắp bị Vạn Côn bứt trụ lúi, Hà Lệ Chân vội vã ngăn cậu lại.

"Anh đừng hoảng một chút được không, cũng phải lo nghe người ta nói đi chứ."

"Có gì đáng nghe đâu, đều y như nhau." Vạn Côn lắc lắc cổ, "Sau này đám cưới của hai mình sẽ không làm những trò vô dụng như vậy đâu."

"..." Hà Lệ Chân mặc kệ cậu. Qua một lúc, không nhịn được, xoay đầu, thì thầm: "Ý anh nói là không muốn làm đám cưới sao?"

"Làm, sao lại không làm." Vạn Côn cười, vuốt ve cổ của Hà Lệ Chân, "Xem em hết hồn kìa."

Lần này Hà Lệ Chân quyết định thật tình lơ cậu.

Đến lượt Vạn Côn sắp lại.

"Mai một chúng ta tổ chức lớn hơn đám này, hơn nữa không thể tục được, cắm một chút hoa đã một đời một kiếp rồi, vậy thì còn làm sao sống."

Hà Lệ Chân cười lạnh nhìn cậu, "Vậy người không tục như anh muốn cắm bao nhiêu?"

Vạn Côn không chút do dự, "Năm ngàn một trăm ba mươi một."

Con số này thật tình chưa bao giờ nghe có ai dùng qua, nhưng Hà Lệ Chân ngồi ngẫm nghĩ, không hiểu.

Thân là cô giáo ngữ văn, Hà Lệ Chân tất nhiên có khả năng giải đoán chữ nghĩa, vừa đọc xong một cái đã hiểu liền, đỏ hết cả mặt lên. Có tên lưu manh vẫn đang rì tai cô: "Trực tiếp phản ánh nhu cầu của con người, thoát tục không? Cô giáo?"

Hà Lệ Chân trải qua một ngày nhà giáo thất hồn lạc vía, lúc tan học gần như là bỏ cửa chạy lấy người.

Về đến sân nhà trọ, từ xa đã trông thấy cái tên đầu têu đang xách con mèo hoa to lên chơi đùa. Hà Lệ Chân chạy tới giải cứu, chột Vạn Côn một cái, Vạn Côn buông tay, con mèo hoa kêu lên một tiếng bỏ chạy đi rõ xa.

"Con mèo này đã rất cao tuổi rồi, anh đừng có lần nào về cũng vắn nó." Hà Lệ Chân vừa nói vừa moi chìa khoá ra mở cửa.

Vạn Côn cũng không nói gì, đứng dán lồng ngực chặt vào lưng của Hà Lê Chân.

Cậu mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, vạt áo đóng trong quần tây, Hà Lê Chân có thể cảm nhận được khoá thắt lưng cứng rắn đang cần lưng mình một cách rõ rệt.

Mở cửa ra, vẫn không xoay mình, Hà Lê Chân liền bị Vạn Côn áp vào tường.

Chân tay của cậu dài, tùy tiện ngoắc một cái, cửa đóng xập lại.

Hà Lê Chân đẩy cậu, "... Anh đứng thẳng lên đã."

Vạn Côn ôm chặt lấy cô, thì thầm: "Sao hôm nay em lại ăn mặc khác thường như thế này."

Hà Lê Chân sắp bị khí nóng từ miệng cậu nướng chín rồi, nói năng không lưu loát nữa, "Ngày nhà..."

"Hừm?"

"Ngày nhà giáo... Trường quy định phải mặc thế này."

Vạn Côn dán sát vào cô: "À, ngày nhà giáo."

"Anh đứng thẳng lên đã."

Vạn Côn rũ mắt nhìn cô, sức lực đạo 20 tuổi của cậu đã đủ để xách Hà Lê Chân như một chú gà con, hướng chi là hiện giờ.

Hà Lê Chân vùng vẫy vô hiệu, dứt khoát buông xuôi luôn.

Vạn Côn ôm eo của cô bế xốc lên, vào đến phòng ngủ. Vứt cô lên giường rồi thuận đà đè lên.

Hà Lê Chân thử thương lượng: "Có thể tắm trước được không?"

Vạn Côn mặc kệ, thò tay vào trong quần áo mò.

Người của Hà Lê Chân nóng ran, mở vòng tay, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

Bỗng chợt "rột rột" hai tiếng.

Hà Lê Chân: "..."

Động tác của Vạn Côn ngừng một chút, sau đó lại bắt đầu tiếp tục sờ mó.

Lại "rột rột" hai tiếng nữa.

Hà Lê Chân buông tay ra, "Chưa ăn cơm?"

Vạn Côn: "..."

Hà Lê Chân: "Có phải là chưa ăn cơm?"

Im lặng một hồi lâu, sau đó Vạn Côn mới nói: "Vừa xuống khỏi máy bay liền chạy qua ngay."

Hà Lệ Chân đẩy cậu ra, "Không nói sớm."

Vạn Côn lật người, lười biếng nằm trên giường, nhìn Hà Lệ Chân cởi áo khoác ra, mang tạp dề vô, thành thạo mở bếp nấu cơm.

Tranh thủ lúc Vạn Côn đang ăn cơm, Hà Lệ Chân chạy đi tắm, vừa bước ra đã bị tóm ngay ở cửa.

Hà Lệ Chân cũng không buồn nói chuyện nhảm nhí kiểu như tóc mình chưa khô, ai đó đã ăn uống no nê, trời có sập cũng không cần nổi.

Nằm trên giường, Hà Lệ Chân tắt đèn bàn đi.

Trước mắt tối đen.

Sự tồn tại của cậu trở nên vô cùng rõ rệt.

Vạn Côn mở vạt áo ngủ của cô ra, băng quơ nói: "Quà ngày nhà giáo của anh, đã nhận được chưa."

"Nhận được rồi."

"Thích không?"

"Anh lại chơi trò lưu manh phải không."

"Đâu có, anh thật tình tặng quà mừng ngày nhà giáo mà."

Hà Lệ Chân rõ ràng không tin chút nào.

"Ờ... " Vạn Côn nghĩ ngợi, "Công trường chỗ em nói sao nhỉ, "Biển học như gió xuân, ơn thầy cô sâu hơn biển đông"?"

Hà Lệ Chân không nhịn được bật cười.

Cô nói: "Anh đừng giỡn với em, tính cho cùng thì anh đến học lớp của em được mấy tiết? Em làm sao mà có thể được coi như là cô giáo của anh."

Tay của Vạn Côn ngừng ngay lại.

Hà Lệ Chân hơi nghi hoặc nhìn cậu.

Vạn Côn im lặng một lúc, thấp giọng nói: "Em không coi như là cô giáo của anh?"

Hà Lệ Chân cảm nhận được giọng điệu của Vạn Côn có gì không ổn, nói: "Cũng... cũng có thể coi như vậy đi..."

Vạn Côn mò từ trong túi quần ra một điếu thuốc lá, đốt lên.

Đốm lửa loé lên trong bóng tối vừa cô đơn vừa ngoan hiền.

Vạn Côn ngồi qua một bên, hút gần nửa điếu, nói:

"Anh có được ngày hôm nay đều là vì em."

Hà Lệ Chân: "Đó là do sự cố gắng của bản thân anh."

Vạn Côn không đáp lời ngay, chập sau, cậu khẽ cười một tiếng, giụi tắt điều thuốc.

"Nếu như lúc ban đầu không có em làm cô giáo của anh, có lẽ bây giờ anh đang ăn xin, hoặc có lẽ đang ngồi trong tù."

Hà Lệ Chân nín thinh.

Cậu cúi người xuống, ôm lấy cô. Trên người của cậu vẫn còn đọng lại mùi thuốc lá, mùi hương ấy khiến cho cô nhớ lại trước đây.

Có một người ngồi xôm bên hiên trước cửa tiệm tạp hoá hút thuốc.

Có một người ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt phản chiếu chiếc áo sơ mi màu trắng đến bùng sáng.

Có một người đứng dưới chiếc bóng đèn màu vàng leo lét, tay cầm một chiếc gậy, bảo vệ người nhà đối rách.

Có một người cách đây rất nhiều năm, không nói lời nào, chỉ để lại bóng lưng rồi một mình rời xa.

Đêm tối bởi vì ký ức mà trở nên nồng nàn.

Cô ôm lấy cậu thật chặt, hôn lấy mái tóc thô ráp của cậu, và vành tai mềm mại.

Cô không tranh cãi, cũng không an ủi.

Cô thà để cậu lún sâu hơn nữa.

Sự ích kỷ của tâm tư phụ nữ rất nặng.

Cô hy vọng có thể chiếm được một mảnh đất trong cuộc đời này của cậu, hy vọng có thể lưu lại trong ký ức của cậu một vết tích sâu đậm.

Giống như cậu đã để lại trong cô.

Chú Thích:

1. Cầu Chân: Tìm kiếm chân lý, tìm tòi sự thật, Chân là tên của Hà Lệ Chân, nên còn có nghĩa là "theo đuổi Hà Lệ Chân" "cầu cho có được Hà Lệ Chân."